

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 4 JULI 1930 N° 16

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283

(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

GRETA ANDRY

DE LIEFTALLIGE HONGAARSCH-OPERETTE- EN FILMARTISTE. ZIE VERDER HET INTERVIEW OP PAGINA 304.

*Zomersche rust in
het Haagsche Bosch.*

OASEN

Zou er eigenlijk veel overblijven van die hooggeroemde bekoorlijkheid onzer stad, wanneer daar niet temidden van asphalt- en baksteenwoestenijen als welige oasen onze Haagsche en Scheveningsche Bosschen, ons Marlot en Westbroekpark over het Haagsche grondgebied verspreid lagen? En haast men zich niet daarom zoo loffelijk om de stadsuitbreiding naar het Zuiden bij te houden met den grootscheepschen aanleg van een royaal en weelderig verzorgd Zuiderpark?

Een hoekje van Marlot.

*Het Haagsche Bosch
langs het Bezuidenhout.*

Met alle waardeering voor de dikwijls uitmuntend geslaagde en pieus verzorgde beplanting van nieuwe (en sommige prachtige oude!) stadswijken — eigenlijk zou zulk een tuinstad-aanleg zin en grond voor een groot gedeelte missen, wanneer die niet heenwees naar onze heerlijke parken, de oasen van natuur tusschen de enorme steenmassa's, die juist ten onzent

Een koele wandeling in de Scheveningsche Boschjes.

*Uitzicht over
het Westbroekpark.*

*Landelijk plekje in
het Westbroekpark.*

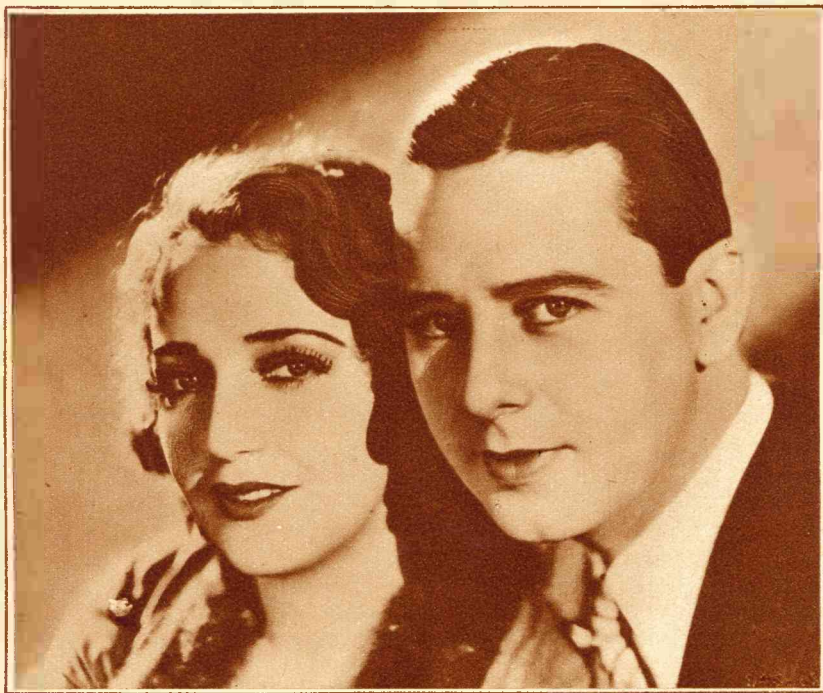
zulke onafzienbare oppervlakten zijn gaan beslaan.

Oasen ook van rust in het gejaagde lawaai van het stadsleven. — Neen, zoo romantisch en fantastisch zullen we niet zijn om te beweren, dat een modern stedeling, een modern Hagenaar, hier elken dag, of al was het maar elke week, zijn verpoozing zoeken komt. Als we verpozing zoeken, gaan we naar instellingen,

waar we meer enerverend lawaai, meer gejachte drukte.... en vooral allermint natuur vinden!

Maar al gaan niet velen ze er zoeken, vinden doen we rust en bezinning, ontspanning en herademing slechts, wanneer we toevallig, omdat 't zooveel bekort, 'ns een onzer parken kruisen. De weelde van die rust van geur en kleur, van koele, frische lucht, overvalt ons, en we wenden ons met bewondering links en rechts, om — hoe vluchtig ook, want we hebben haast — zooveel mogelijk te genieten van die te lang vergeten heerlijkheid. En 's avonds, wanneer we tijd in overvloed hebben, dan gaan we.... toch weer dansen.

EEN INTERVIEW MET GRETA ANDRII

Zij was ongetwijfeld een fleurige, interessante verschijning, zooals zij daar voor ons zat, in haar roode, met zorg en smaak vervaardigde deuxpièces-costuum, dat haar bijzonder flatteerde. Er ging een eigenaardige charme en bekoring van haar uit — nee, niet die hautain gereserveerde imitatie-vriendelijkheid, welke men in 't bijzonder bij tooneel- en filmspeelsters aantreft en die blijkbaar voor haar reputatie een onmisbare factor is — maar een echte, spontane hartelijkheid, welke men meer speciaal bij Zuidelijke volken waarneemt, en die ons, koele noorderlingen, zoo weldadig aandoet.

Zij was naar Holland gekomen om uit te rusten van haar werk en wat is dan natuurlijker, dan dat zij in Den Haag vertoeft, of liever gezegd in 't Haagsche Scheveningen met zijn ver over de grenzen beroemd strand en Societyleven.

„Niemals hatte ich gedacht, dass es so schön wär,” lachte zij, met een grappig accent haar Duitsch eruit flappend. Want zij is een Hongaarsche en een „hervorragende” Operette- en Filmschauspielerin. Aanvankelijk speelde zij in Hongarije, toen engageerde de UFA haar in Berlijn en nu roept een nieuw contract met de Paramount haar naar Parijs, alwaar zij een der hoofdrollen in een Hongaarsch-sprekende film vervult.

Er schijnt een soort ongeschreven wet te bestaan, dat men een vreemdelinge in een interview (overigens een heel onaangenaam woord) vraagt, hoe zij ons land vindt en welken indruk zij krijgt van de bewoners. Opzettelijk hebben wij deze wet overtreden en die vragen niet gesteld — het was trouwens ook niet noodig, want ongevraagd kwam het er uit. Eerst vertelde zij, dat de Hollanders bij alle Hongaren als zeer goede mensen staan aangeschreven: „U weet toch wel van al die kinderen?” — „Natuurlijk!”

„Nou en daarom hebben zij allemaal ons hart gestolen. Burgemeester de Vlucht zal dat wel bemerken, nu hij in Hongarije is. Poehhh! Het zal hem heusch aan niets ontbreken. Wat gaat het leven hier anders rustig — ik zou haast zeggen bijna genoeglijk —. Geen mensch kent me hier en toch heb ik reeds verschillende uitnodigingen van families ontvangen. Vindt u dat niet leuk?”

We konden ons voorstellen, dat zij dat machtig leuk vond, en daarom ontnamen we haar die illusie maar niet, door te zeggen, dat speciaal de Hollanders een „hobby” hebben voor alles wat

Het huwelijk van Bebe Daniëls en Ben Lyon heeft de vorige maand in Hollywood groot opzien gebaard en is plechtig gevierd in tegenwoordigheid van al wat er groote en schoone namen draagt in de Amerikaanse filmwereld. Als groote bijzonderheid wordt gemeld, dat geen van beiden al eens tevoren getrouwd was.

geïmporteerd is: van made in Germany tandenstokers af tot Chineesche ministers toe. Een pop, door een Hollandschen boer op de Veluwe uit een blok hout gesneden, oefent niet zoo'n magische aantrekkingskracht uit op het publiek als een soortgelijk stuk speelgoed, dat volgens primitieve Russische opvattingen ergens in Kaukasië zijn levenslicht aanschouwde. Wel zeiden we haar, dat een Hollander graag zijn talenkennis eens wil luchten tegenover vreemde-

Jenny Jugo, Evelyn Holt, Vilma Banky en nog tientallen anderen en het viel ons op, dat zij van ieder harer ook de goede hoedanigheden opnoemde, iets, wat actrices over het algemeen niet gauw doen. Meestal komen eerst zij, dan een poos niets en dan pas de anderen. Al zeggen zij het niet, denken doen zij het toch zeer zeker.

We namen afscheid. Zij moest nog naar Scheveningen terug, naar het Kurhaus, dat zij vlug nog even roemde om de schoone ligging en inrichting. Toen een handdruk:

„Auf Wiedersehen!”

„Auf Wiedersehen!”

L. V

M. G. M.
Het Grappige kattenballet uit Cecil B.
De Mille's nieuwe film Madame Satan.

Op de onderste trede: Carol Lombard, een
nieuwe ster, die optreedt in de laatste
Ufa-films.

lingen, overtuigd als hij is, dat hem dit een „all round” gevoel geeft.

Of het artistenleven in Hongarije of Duitschland beter en anders is dan hier?

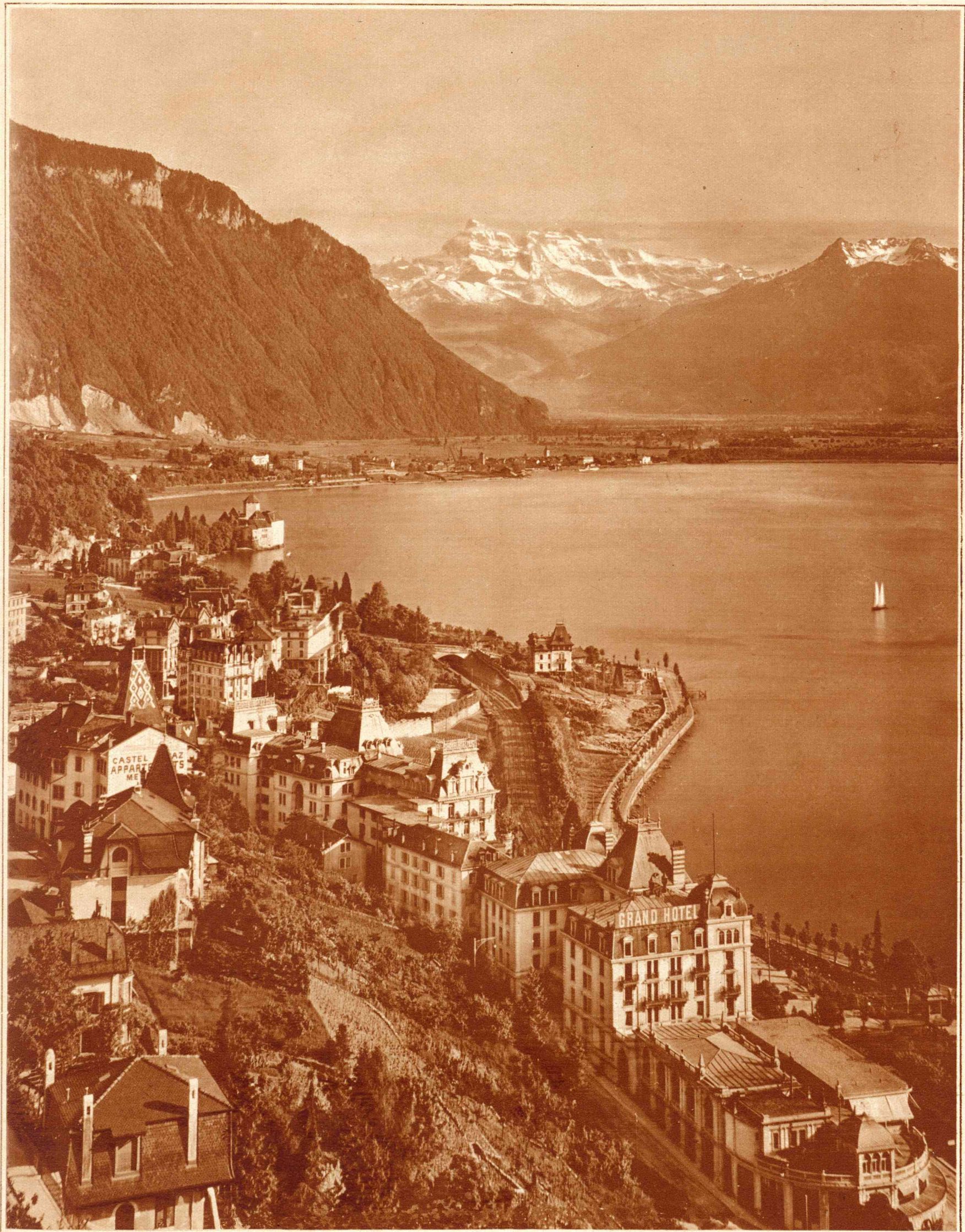
„O, nein, dass ist über die ganze Welt ganz genau dasselbe. Ook daar komt men met een „toeschietelijk” gezicht verder dan wanneer men een gereserveerde houding aanneemt tegenover de leiders. Jammer — dat het publiek niet critisch genoeg is om dat te doorzien, want meestal zijn de prestaties maar zoo, zoo! Enfin, in andere beroepen zal het wel net zoo gaan,” liet zij er wijsgeerig op volgen.

Reeds zes jaren speelt zij nu, vanaf haar zestiende jaar en zij gelooft niet ooit een ander ideaal te kunnen koesteren — dan dat van Schauspielerin. „Heerlijk is 't, om zoo'n heele zaal in stemming te brengen door je voordracht!”

Het werd al later en de wijzer van de klok kroop al tamelijk dicht bij het diner-uur.

Zij lette er echter niet op (deed althans alsof) en sprak verder over hare collega's: Maria Paudler,

AAN DEN OEVER VAN HET ALPENMEER

(TERRITET-VILLENEUVE MET DEN DENT DU MIDI)

Wit Paard Arend, het laatste groote Opperhoofd der Indianen, zooals onze fotograaf hem portretteerde bij de demonstratie, welke de Haagsche Padbinders te zijner eere gaven.

HAAGSCHIE KRONIEK

Komkommerkroniek — De beste thermometer — Avondstemming in de boschjes — Pluim voor onze politie — Bloemententoonstelling en wat er aan wordt vastgeknoopt — Misschien... — Nog steeds zoek.

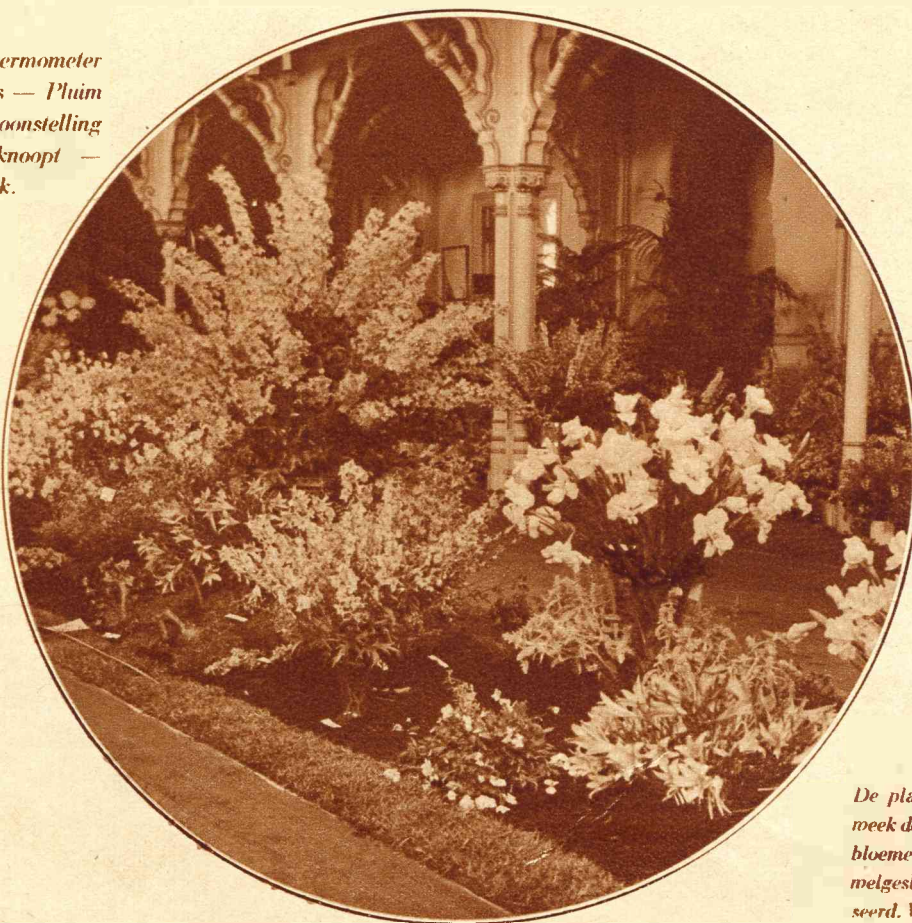
Men spreekt nog niet van „hittegolven”. Tot mijn verwondering zelfs niet van records (dat's anders toch zoozeer de mode!) van zomerhitte.

Maar of 't zomert.

En geen betere thermometer dan de Scheveningsche baden. Nog nimmer steeg hier het „kwik” — het aantal baders en baadsters — zóó hoog!

Schreef ik verleden week reeds iets over dit ge-baad, nu kan met cijfers, verstrekt door Maatschappij Zeebad, worden aangetoond, dat ik er, met het memoreeren van den geweldigen baadlust in dezen zomer, niet naast sloeg.

Immers de eerste drie weken dat de baden geopend zijn, steeg het „kwik” in dezen „thermometer”, (steeg het aantal baders in de zeebader) met veertigduizend — 40.000

baden meer dan verleden jaar om dezen tijd.

'n Getal, dat aan de vergetelheid dient ontruikt. 's Morgens vóór zeven begint het gekrioel reeds en het ge-toeter der trouwe wakers, der trouwe badknechts is niet van de lucht tot des avonds zeven uren toe.

Dan drijft er op dien schuimenden, ziltten plas, onder 't zonnegeblekker 'n bloembed van kleuren, dat glinstert in het gulden gewemel der zonbeschenen zee.

Of 't zomert dus!

Dagelijks berichten de kranten de gevolgen van het overal woedende onweer. En komen wij daar — men zegt door de zee — meestentijds genadig af, 'n dood-enkele stortbui kwam onze wegen verleden week zoo nu en dan eens gul beplassen.

De plaatselijke tuinbouworganisaties hebben de vorige week de groote zaal van het K. Z. B. G. in een seëneken bloementuin herschapen, toen zij er hunne groote, welgeslaagde bloemententoonstelling hebben georganiseerd. Wij geven er een der fleurigste hoekjes van weer

En zoo was het op plaatsen als de Scheveningsche boschjes, waar het koele regenwater langzaam van de verschroeide blaren op de aarde zeeg, uren later 'n verkwikking voor je bruin-geschroeide vel, om daar te toeven. Daar sloeg een matsch koeltje op je huid, dat je als een bad verkwikte.

En toen de zon er onderging in rozenroode gloeiing en het overdadig groen, van droppen nog kletsnat bepareld scheen in duizend kleuren, de zinkende zon haar gouden licht aan d'onderkanten van de kruinen plekte, toen was het daar één genieting en verkwikking voor den vermoeiden mensch.

Daar peddelden in suizelenden en zwevenden gang de karretjes over de spiegelgladde wegen, zwartglimmend als gepolitoerd, met de jeugdige menschen in vollen vrijheidsdrang na winkel- en kantooruren.

Hel klaterd op de gulle lach dan uit ruim ademende longen en voort gaat het, in snellen gang, met den avondwind in de haren.

* * *

Het is wel verheugend, ('n pluim voor onze politie !) dat het haar gelukte, juist in deze schoone tijden, waarin het weer tot wandelen lokt, de hand te leggen op 'n troep misdadigers, 'n chanteursbende, die het voorzien had op den eenzamen wandelaar.

Geruimen tijd reeds werd onze omgeving *geteisterd* door dat kwaad. Duizenden hebben deze schurken uit de zakken van fatsoenlijke lieden *gefolterd* ! Reeds werd tegen een der boeven 'n straf van drie jaren gevangenis geëischt. En hoe vreeselijk het zijn moog' — in dezen tijd beseffen we zulks nog iets beter, als mensch te zijn gekoooid achter tralies en hoge muren, 't is te hopen, dat de Rechtbank dit menschelijk (onmenschelijk !) vee voor langen tijd uit onze dreven bant !

* * *

De bloementoonstelling in den Dierentuin is geopend.

'k Zou daarvan veel fraais kunnen zeggen. Laat ik vol-

ELINE PISUISE heeft zich, buiten hare gewone werkzaamheden aan het tooneel om, in navolging van haar te vroeg gevallen vader, toegelegd op het zingen van Cabaretliedjes. Max van Gelder heeft haar in deze weken geëngageerd voor zijn Cabaret op Scheveningen. Naast haar portret geven wij hier dat van haar accompagnateur Walther Matthies.

en planten en geboomte lief heeft. Misschien.... ik denk hierbij aan de vorige week te dezer plaatse geuite klacht over het vernielen van het schoon aan de Groot Hertoginnelaan — misschien mogen wij bloemen- en planten-beminnende Hageneezen nog eens beleven 'n dag, waarop geen boom omgezaagd, geen plantsoen geasfalteerd wordt.... Misschien.... !

* * *

Verder is er zóó weinig nieuws in dezen komkommertijd, dat men om de veertien dagen leest, in alle kranten, dat de penhouder van Locarno nu toch beslist zoek is, zoodat ik over dat vredesinstrument gevoeglijk zwijgen mag en zonder schaamte deze kroniek-met-weinig-nieuws besluiten !

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 30 Juni 1930.

De Haagsche Politie mannen, die Parijs bezochten, voor de Arc de Triomphe, waar zij 'n krans legden op het Graf van den Onbekenden Soldaat en vervolgens een gezang ten gehoor brachten.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij voelde, dat hij een sterken invloed onderging, zonder dien te begrijpen. De terugkeer van zijn gevoel van eigenwaarde bracht hem uit zijn evenwicht; hij bemerkte, hoe hij uitstekend paste in een milieu, waarin hij eigenlijk niet thuis behoorde. Lois scheen geschapen om in dat milieu aan zijn zijde te gaan...

Hij was niet bewust oneerlijk tegenover Kathleen; hij verdiepte zich niet in overwegingen, of ze wel goed genoeg voor hem was. Maar hij merkte, dat hij zichzelf afvroeg, of hij misschien ook iets voelde voor Lois. Op de een of andere manier scheen de vriendschap, die hij dien avond tusschen Lois en Kathleen had zien ontstaan, Lois dichter bij hem te brengen.

Deze nieuwe houding werd op twee wijzen merkbaar. Vooreerst bleef hij meer thuis in den huize Borden, hoewel hij nooit met Peter Borden in hetzelfde vertrek wilde zijn. De haat jegens den kleinen tengeren man was te diep in hem geworteld, dan dat die door een enkel ten-toon-spreiden van vriendelijke gastvrijheid zou kunnen worden verdriven. Zijn hartstochtelijk verlangen naar wraak bleef. Maar nu en dan, wanneer Borden er niet bij was, vond Bob er genoeg in, bij Lois te zitten, met haar te praten, of soms meer dan een half uur lang zwijsend over het hekje der veranda te leunen, starend naar de slaperige loomheid van een stadsstraat op een nazomermiddag en dromen uitspinnend, waarvan hij gemeend had, dat zij nimmer werkelijkheid zouden kunnen worden.

En om dezelfde reden zag hij Kathleen nu minder. Zij begreep — en was te verstandig om te protesteeren. Zij stelde geen vragen. Maar er waren ochtenden, dat Carmody opmerkte, hoe ze op kantoor kwam met kleine zorgrimpeltjes op haar voorhoofd en diepe donkere kringen onder haar oogen. Dit maakte Carmody bezorgd — en deed hem tevens genoegen. Hij vischte voorzichtig uit en vernam iets omtrent den staat van zaken. Hij likte aan zijn lippen en knikte langzaam in zichzelf. De dingen liepen aardig, en er scheen niets meer noodig dan ze hier en daar een zetje te geven, iets waarin hij berucht-handig was. Zijn eenige vrees was, dat Bob Terry ontijdig murw zou worden. Hij liet Todd Shannon ontbieden.

De groote man schuifde het kantoor binnen en staarde Carmody aan met een blik, waarin de vereering van een trouwen hond lag. Carmody loodste hem naar een stoel.

„Wel, Todd,” vroeg hij, „hoe moet dat nu?”

„Ja mijnheer. Waar-mee?”

„Met dien jongen man, Terry?”

Todd sloeg langzaam zijn oogen op. Hij hield van Bob Terry, maar hij beschouwde Carmody bijna als een godheid.

„Wat is er met den jongen?”

„Het gaat mij eigenlijk niet aan, Todd, maar ik ben bang, dat hij zich leelijk in de nesten gaat werken.”

Er kwam een bezorgde trek op Shannon's grof gezicht.

„Hoe zoo, mijnheer

Carmody? Ik heb niets geen onraad bespeurd.”

Carmody speelde verstrooid met een pakje brieven. „Is Terry niet verloofd met je nichtje?”

Schijnbaar stelde Carmody niet 't minste belang in het antwoord. Zijn vraag was scherp en kort afgebeten, maar klonk zakelijk en terloops gesteld. De traag-denkende Todd had er geen flauw idee van, dat hij werd uitgehoord.

„Wel ja, mijnheer, dat is hij. Natuurlijk denken ze nog niet dadelijk aan trouwen, maar —”

„Ik begrijp 't.” Carmody ging voort, zichzelf te martelen. „Maar Kathleen houdt verbazend veel van hem, is 't niet?”

„O, nou!” Todd grinnikte verlegen. „U kunt wel nagaan, hoe een meisje als zij moet voelen, als ze eenmaal danig om iemand geeft.”

„En dat doet ze ditmaal?”

„Gossie — ja! Waarom zou ze ook niet. De zaak is, mijnheer Carmody, dat 't me verduiveld veel plezier doet. Ziet u, Bob Terry — ik en hij waren zulke goeie kameraden daarginds, en toen hij weg zou gaan —”

„Ik begrijp 't.” Er was een zweem van ongeduld in Carmody's stem. „Ik ken den binnenkant van Kathleen's karakter natuurlijk niet, maar alles, wat je over haar zegt, lijkt me waarschijnlijk. En ik zou niet willen, dat haar verdriet werd aangedaan.”

„Verdriet? Haar? Door wie?”

„Bob Terry!”

Todd schudde ongeloovig het hoofd. „Dat is niet mogelijk, mijnheer Carmody. Die twee kinderen —”

Carmody's stem kraste. „Dat doet er niet toe, Todd — tenzij ik 't heelemaal bij 't verkeerde end heb, gaat Terry zich zeer ernstig interesseeren voor juffrouw Lois Borden!”

„Goeie hemel!” Shannon leunde levendig naar voren. „Dat méént u toch niet? Wel, het zou Kathleen's dood zijn, en —”

„Dat is alles, Todd. Denk er eens over na.”

„Maar, mijnheer Carmody —”

„Ik zal het er een anderen keer No. 19 nog wel eens met je over hebben. Ik heb 't nu te druk.”

Hij keerde terug tot zijn werk, en had schijnbaar Shannon's aanwezigheid vergeten. De groote kerel keek hem weifelend aan, maar hij kon het gebaar van „afgedaan!” onmogelijk misverstaan. Hij stond op, stond een oogenblik voor zich uit te staren, en slofte toen het vertrek uit.

Hij ging niet door Kathleen's kantoor, toen hij over de etage liep. Lispelende Willie Weaver zag hem en knikte, maar hij beantwoordde den groet van den kaalhoofdigen reus zelfs niet. Hij liep recht door naar de lift, liet zich naar de parterre zakken, en bewoog zich toen traag en zwaar naar het kleine plantsoentje, dat als een oase midden in het drukste stads gedeelte lag. Daar, op een harde, ongemakkelijke bank, stak Todd Shannon zijn pijp aan en zette zich tot de ongewone en vreeselijk lastige bezigheid van nadenken.

Het kwam niet in zijn eenvoudige, goedgeloovige ziel op, dat John Carmody met dit gesprek eenige bijbedoeling kon gehad hebben. En nooit zou hij vermoed hebben dat Carmody waanzinnig jaloersch was op Kathleen's liefde voor Bob Terry.

Shannon dacht niet aan Carmody op die manier; hij zag den kleinen advocaat met het scherpe haviksgezicht alleen als een brein, als een machtige stuwkracht, in wiens leven geen tijd of gedachte voor vrouwen over was. Daarbij was hij Kathleen's werkgever, en als zoodanig verre haar meerdere — en Todd geloofde niet in huwelijken, waar een opmerkelijk standsverschil bestond. Hij zou verontwaardigd geweest zijn en Kathleen ernstig onderhanden genomen hebben, wanneer hij haar van dergelijke aspiraties had moeten verdenken. Carmody wist dit bij intuïtie en dit was de voornaamste reden, waarom Todd indertijd van het toneel had moeten verdwijnen... Het was niet zeker, of hij niet andermaal verdwijnen zou... Maar eerst moest hij zijn taak vervuld hebben.

Carmody had met schitterend veldheerstalent zijn berekeningen gemaakt. Hij had met een meester-

lijk gebaar zijn probleem afgeschoven op den ex-gevangene, die zoowel Kathleen als Terry verafgoodde. Hij hield rekening met het feit, dat Todd ongetwijfeld een flater zou begaan, en daarbij onbewust Carmody dichter bij zijn doel zou brengen.

Vooreerst stond het vast, dat Todd, op zijn tactlooze manier, zoowel met Kathleen als met Bob zou praten. Dat, op zichzelf, zou al wat helpen. Carmody was er niet zeker van, dat ze beiden de situatie helder inzagen. Ingeval dat zoo was, wilde hij, dat Kathleen jaloersch zou worden en dat Terry's aandacht zou worden gevestigd op de mogelijkheid van een huwelijk met Lois Borden. Hij vermoedde, dat zulk een perspectief den jongen man, wiens wereld tot twee malen toe zoo geheel ondersteboven was gekeerd, zou doen duizelen. Hij wilde Terry van streek gebracht zien verdwaasd en verb-

Een aankomend dierenstier.

terwijl hij al dien tijd zelf rustig op den achtergrond kon blijven en het tegenspel gadeslaan. Wanneer Terry maar eenmaal voorgoed uit Kathleen's leven verdwenen was, verwachtte hij zeker, dat ze om zich heen zou zien, naar iemand die haar kon begrijpen en troosten. Misschien kon deze bittere en onvermijdelijke reactie haar in zijn verlangende armen drijven. Misschien — John Carmody was tot dusver heel tevreden over den gang van zaken. Hij had knap gewerkt, en deze nieuwe verwickeling scheen alleen maar te wachten op een beslissend woord van hem om zich te ontknopen. Niets telde bij hem — leven noch geluk noch rechtvaardigheid — wanneer hij zijn doel maar bereikte...

En Todd Shannon deed op 't oogenblik precies, wat Carmody had geweten, dat hij doen zou. Hij worstelde niet een probleem, dat te zwaar voor hem was. Het was geweldig, veelomvattend — en toch subtiel. Todd behoorde niet tot de mannen, die een zaak tot haar elementen kunnen terugbrengen. Hij kon niet in stilte denken. Hij voelde behoefte, erover te praten, zich te uiten.

Maar één ding stond hem klaar voor oogen: Carmody had de waarheid gesproken en er dreigde onheil. Todd had zich heel gelukkig gevoeld sinds zijn terugkeer uit de gevangenis. Hij voelde zich als een vader, die bij zijn kinderen is teruggekomen. Hij had zijn diepste gewaarwording van geluk gemaakt, toen zij hem verteld hadden van hun verlovings. En omdat hij Todd Shannon was, had hij hun huwelijk beschouwd als een onwrikbare zekerheid — tot op dit oogenblik.

Hij vreesde de uitwerking, die het op Kathleen zou hebben, wanneer Bob Terry werkelijk zijn genegenheid overbracht op Lois Borden. Hij wist zelf niet, wat hij precies van plan was, maar hij was onbewust beland bij het eenige element in de situatie, dat misschien oorzaak kon worden, dat een huwelijk tusschen Lois en Bob Terry onmogelijk was.

„Het wil me zoo voorkomen,” zei Todd bij zich zelf, „dat, als Bob nog ooit Peter Borden te grazen nam zooals hij gezworen heeft, dat hij doen zou, juffrouw Borden wel meteen genoeg van hem zou hebben. En als hij niet met haar trouwt — wel, dan trouwt hij natuurlijk met Kathleen.” Hij knikte langzaam en met voldoening. „Drommels! Het schijnt wel, dat 't maar 't beste voor Bob zou zijn, zich te herinneren dat hij Peter Borden haat!”

ZES EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

De gelegenheid waarnaar Todd uitzag, deed zich maar niet zoo dadelijk voor. Gedurende de kantooruren scheen Bob geheel in beslag genomen. 's-Avonds ging hij of uit met Kathleen, of hij vertoonde zich in 't geheel niet bij de Shannon's.

Er viel niet te twijfelen aan het feit, dat er in den jongen man een verandering plaats greep. Zijn schouders waren vierkanter, zijn gang veerkrachtiger en minder rhythmisch; nu en dan keek hij toevallige voorbijgangers in de oogen met iets als strijdlust. De vrijheid had evengoed haar uitwerking op hem als de gevangenschap had gehad.

Todd was geen scherp opmerker, maar hij observeerde secuur. Hij zag één detail tegelijk en paste geleidelijk de stukjes ineen tot een complex van zorgen en narigheden.

Allereerst bemerkte hij, dat Kathleen ongelukkig was. Wanneer ze met Bob samen was, was ze de oude Kathleen van vroeger. „Zelfs meer dan dat,” peinsde Todd, wanneer hij haar bijna hysterische vrolijkheid gadesloeg. Maar op de avonden, dat Bob niet kwam opdagen, zat Kathleen met haar handen in haar schoot. Gewoonlijk veinsde ze, te lezen, maar Todd merkte op, dat ze geen bladen omsloeg. Er was een onrustige uitdrukking in haar diepe zwarte oogen. Eens begon hij er zonder omwegen over.

„Waar zit je over te tobben, Kathleen?”
„Nergens over, oom Todd.”
„Och! kom nou —”
„Heusch. Ik meen het.”
„Over Bob?” vroeg hij botweg.
Zij keek hem strak aan. „Waarom vraagt u dat?”
„O! Nergens om!”
„Toch! U had een reden.” Ze was een en al nerveuze spanning. „Wat hebt u opgemerkt?”
„Aan den jongen? Wel, hij kwikt heel wat op. En tegelijk — wordt hij murw.”
„In welk opzicht?”
„Goden! Kathleen — ik weet zelf niet. Ik heb nooit zoo erg veel van de menschen gesnapt. 't Zit

Een aankomend fijnproever.

'm niet in 't „opzicht”, meid, 't zit 'm in de manier, waarop hij 't uit. Neem nu eens Peter Borden: Bob dacht vroeger aan niks anders dan aan een manier om met hem af te rekenen. Nu is hij er lang niet meer zoo erg op gebrand.”

„Ik heb 't hem uit 't hoofd gepraat.” Haar stem was plotseling kleurloos.

„Geen macht ter wereld had 't hem uit 't hoofd kunnen praten, zooals hij er over dacht op den dag, toen ze hem vrij lieten.”

„De dingen zijn nu veranderd.” Ze bleef hem aankijken. „Hebt u aan niets anders gedacht?”

„Nou — ja. Zooiets wel.”

„Wat dan?”

„Tob jij daar nou maar niet over.”

„Vertel 't me.” Ze stampte bevelend met haar voet.

„Als je 't zelf al niet gemerkt hebt — misschien heb je dat toch ook, ja.”

„Wat?”

„Bob zal toch misschien niet te goeie maatjes worden met juffrouw Borden, wat denk je?”

„Hoe kwam u op die gedachte?”

„Nou, luister nou, Kathleen — ik heb toch niks bepaalds gezegd. Ik zei alleen: „Zou hij misschien niet.” 't Zou natuurlijk verduiveld ongelukkig zijn, als 't zoo was.”

„Waarom?”

„Ze is zijn soort niet. Vooral nu. Er is niets te veranderen aan het feit, dat Bob drie jaren in de

gevangenis is geweest, en ik weet er toevallig iets van, wat die drie jaar geweest zijn. Ik was — iedereen dag — met hem. Misschien dat hij, wanneer hij daar nooit geweest was, bij haar gepast had, maar er komt iets in een man, die in de gevangenis heeft gezeten, dat er nooit meer uitgaat.”

„Als ze van hem hield, zouden ze gelukkig kunnen zijn.”

„Nee, dat zouden ze niet. Dat is allemaal klets. Hij keek Kathleen strak aan. „Waarom maak je niet voort en trouwt met den jongen, Kathleen. Jij bent de vrouw voor hem — niet juffrouw Borden.”

„Ik ben niet de vrouw voor hem, als hij me niet noodig heeft. En ik zou nooit probeeren hem te overrompelen.”

„Och, drommels!” Todd was zichtbaar knorrig. „Vrouwen, die verliefd zijn, zijn me toch een kruis. Zelfs jij.”

Hij was op zijn manier nog snugger genoeg om het daarbij te laten, maar hij nam Kathleen's zorgen op zijn eigen schouders, met het gevolg, dat hij twee avonden later ging wandelen met Bob Terry.

Ze zwierven door het stadsplantsoen, de sjokkerige reuzengestalte van Todd Shannon en de tengerder figuur van Bob. Bob was nieuwsgierig. Hij vreesde, dat Todd in de rats zat; de oogen van den reus hadden een onrustigen glans, die hem niet aanstond, en hij was bang, dat Todd, opnieuw bezweken voor de verleiding, het een of ander had uitgevoerd en nu benauwd was voor de politie.

En toen Todd dus het onderwerp aansneed met bijna kinderlijke openhartigheid, voelde Bob zich grootelijks opgelucht.

„Je begint aardig bij te trekken, niet jongen?”

„Och, ja —”

„In je sas tegenwoordig?”

„Schikt wel. Maar je hebt me niet meegetroond om over mijzelf te praten, is 't wel?”

„Toch wel.”

„Goddank! Ik was al bang —”

„Voor mij! Kerel! Ik hoop, dat ik nooit meer een gevangenis zie, behalve van buiten. 't Is niet, dat ik zoo'n veel beter mensch geworden ben, of zooiets — maar gevangenissen worden gruwelijk saai op den duur.”

Bob lachte zachtjes. „Met mij is alles in orde, Todd. Hoe kom je erbij, dat dat niet zoo zou zijn?”

„Dat zeg ik toch ook niet. Ik zat alleen maar 'n beetje te piekeren.”

„Waarover dan?”

„Wel, omdat ik toch je kameraad

ben — en je daarginds zoo goed gekend heb, zat ik er zoowat over te piekeren, wat er eigenlijk gaande was. Ik heb zoo'n gevoel, of we in geen honderdduizend jaar 'n verstandig woord met elkaar gepraat hebben. Ik wou nou alleen maar eens weten, hoe de zaken zoo stonden.”

„Nou, je hebt me hier. Vraag maar op.”

„We-e-l, om te beginnen — je haat Peter Borden niet meer zoo erg, als je vroeger deed.”

Het gezicht van den jongen man kleurde purper in de donkerte. Zijn stem was rustig — en overtuigend. „Ik verafschuw hem! Die haat is een deel van mezelf. Ik geloof niet, dat ik daar ooit over heen kom.”

Todd voelde bijna iets als verrukking. „Maar je denkt er toch niet meer over om met hem af te rekenen, wel?”

„Wat kan ik beginnen? Ik had van hem kunnen stelen — maar wat heeft dat voor nut, wanneer hij me gewillig alles wil afstaan, wat ik hebben wil? Hem afranselen zou beneden mijn waardigheid zijn; hij is een oude man, en juist idioot genoeg om geen kik te geven. En dan —” Bob perste zijn lippen open.

„Dan — wat?”

„Lois is heel vriendelijk voor me geweest. Ik moet rekening met haar houden.”

„Zeker moet je dat, jongen. Zeker moet je dat. En dat was nou juist, wat ik zou willen weten.

(Wordt voortgezet)

Op treffende wijze heeft hier de Antwerpsche Schilder Hendrik Bource (geboren te Antwerpen 1826, overleden 1899) het vreugdevol weerzien uitgebeeld van de stoere visschers en hun familieleden. Hoe stralend is de blijdschap van de visschersvrouw, die met kind en moeder haar echtgenoot verwelkomt bij zijn behouden terugkeer en hoe gelukkig voelt zich

De Terugkeer

De Terugkeer

het jonge paar dat met een innige liefde elkander in de oogen blikte... Voeg daarbij de overige stoffeering met spelende en den vischbuit dragende kinderen en de zoo juist verlaten visschersschuit aan het strand, zoo kunnen we niet anders dan dit schilderij een prachtig geslaagde weergave noemen van een boeiend tafereel uit het afwisselende visschersleven.

DE BROEDERS

door

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

De naam van den schoolmeester was Baard. En hij had een broer, die Anders heette. Zij waren zeer op elkaar gesteld, werden samen soldaat, dienden in dezelfde compagnie en werden tegelijk korporaal. Toen ze weer thuis kwamen, zeiden de mensen, dat het twee prachtkerels waren.

Toen stierf hun vader. Hij liet heel wat dingen na, die moeilijk te verdeelen waren, en ze zeiden tegen elkaar, dat ze wel zouden zorgen, daar geen ruzie over te krijgen; ze zouden alles in veiling brengen, dan kon ieder koopen wat hij wou, en de opbrengst zouden ze samen deelen. En zoo gebeurde het.

De vader echter had een gouden horloge bezeten, dat iedereen in verren omtrek kende, want het was het eenige gouden horloge, dat de menschen in die streek ooit gezien hadden. Toen dit horloge ten verkoop kwam, waren er veel welgestelde mannen, die het graag hebben wilden, maar toen de twee broers aan 't bieden gingen, zwegen alle anderen.

Nu verwachtte Baard, dat Anders het hem zou laten, en Anders verwachtte hetzelfde van Baard. Ze boden om de beurt, telkens boven den ander uit, en bij het bieden keken ze elkaar telkens strak aan. Toen ze waren opgeklommen tot vijftig gulden, begon Baard te vinden, dat het niet aardig was van zijn broer en hij bood dóór tot hij bij de tachtig was; en omdat Anders toen nog niet ophield, vond Baard, dat Anders vergat, hoe goed hij vaak voor hem geweest was, en dat hij bovendien de oudste was van hen tweeën; en hij bood tachtig. Anders gaf het nog niet op. Baard sprong toen ineens op honderd gulden, en hij keek niet meer naar zijn broer. Het werd zeer stil in de zaal; alleen hoorde men den afslager de getallen rustig herhalen. Toen dacht Anders: als Baard tot honderd gulden kon gaan, kon hij het óók, en als Baard hem het horloge misgunde, wou hij het juist hebben en hij bood meer. Dit leek Baard het grootste affront, dat hem ooit was aangedaan; hij bood met effen stem honderdzwintig. Er waren veel menschen in de zaal, en Anders zei bij zichzelf, dat hij zich niet door zijn broer zoo in 't publiek voor kwajongen liet zetten, en weer bood hij hooger. Baard begon te lachen.

„Tweehonderdvijftig gulden, en mijn broederlijke op den koop toe,” zei hij, waarop hij zich omkeerde en de zaal verliet.

Even later, toen hij het paard stond te zadelen, dat hij juist op de verkoop gekocht had, kwam een man naar buiten, en naar hem toe.

„Je hebt het horloge; Anders heeft niets meer gezegd.”

Op 't zelfde moment, dat hij het nieuws hoorde, kwam er een gevoel van spijt in hem op; hij dacht aan zijn broer, en niet aan het horloge. Het zadel was al in orde, maar hij bleef staan, met één hand op het paard, aarzelend of hij op zou stijgen. Er kwamen veel menschen naar buiten, waaronder ook Anders, en toen die zijn broer zag, met gezadeld paard, klaar om te vertrekken, vermoedde hij niet, waar Baard over peinsde.

„Dank je wel voor 't horloge, Baard!” riep hij hem toe. „Je hoeft niet bang te zijn, dat je broer je nog ooit op je hielen zal zitten!”

„Denk jij maar niet, dat ik nog ooit over je drempel kom!” antwoordde Baard, met 'n bleek gezicht, terwijl hij te paard sprong.

Van dien dag zette geen van beiden meer een voet in het huis, waar zij beiden met hun vader gewoond hadden.

Niet lang daarna trouwde Anders met de dochter van een keuterboertje, maar hij vroeg Baard niet op de bruiloft. En Baard ging ook niet naar de kerk. In 't eerste jaar van zijn trouwen verloor Anders zijn eenige koe. Die werd op een morgen dood aan een touw gevonden, aan den noordkant van het huis, waar ze graasde, en niemand kon uitmaken, waar ze aan gestorven was. Nog meer

ongelukken troffen hem, en 't ging hem hoe langer hoe slechter. Maar de zwaarste slag was, dat zijn hooizolder, met al wat er op lag, op een nacht midden in den winter totaal uitbrandde. Niemand begreep, hoe het in brand kon zijn geraakt.

„Dat heeft iemand gedaan, die me kwaad wou,” zei Anders, en hij hilde dien heelen nacht. Hij was nu arm, en zin om te werken had hij niet meer.

Den avond na den brand verscheen Baard voor het huis van zijn broer. Anders lag in bed, maar sprong op, toen Baard binnentrad.

„Wat moet je hier?” vroeg hij, maar zweeg snel weer, en bleef zijn broer strak aan staan kijken. Baard wachtte even vóór hij antwoordde.

„Ik wou je helpen, Anders; je bent er slecht aan toe.”

„Niet slechter dan jij me hebt toegewenscht! Ga heen, anders vergeet ik mezelf misschien.”

„Je vergist je, Anders; het spijt me....”

„Ga heen, Baard, of God zij ons allebei genadig!”

Baard deed een stap achteruit.

„Als je 't horloge wilt hebben,” zei hij met trilende stem, „kun je 't krijgen.”

„Baard, ga heen!” schreeuwde zijn broer, en Baard, die het welletjes vond, ging.

Met Baard was het intusschen zóó gegaan. Toen hij hoorde van de tegenslagen van zijn broer, was hij veranderd van binnen, maar de trots hield hem terug. Hij voelde zich gedrongen om naar de kerk te gaan, en daar vormde hij heel wat goede voornemens, maar hij had de kracht niet om ze uit te voeren. Dikwijls kwam hij zoo ver, dat hij het huis zien kon, maar dan kwam er juist iemand naar buiten, of er waren vreemden, of Anders stond er kwam altijd iets in den weg.

Maar op een Zondag in den winter ging hij weer naar de kerk, en dien keer was Anders er ook. Baard zag hem. Hij was mager en bleek geworden, en hij droeg nog dezelfde kleeren, die hij al aan had, toen de broers nog bij elkaar waren, maar nu waren ze oud en versted. Den heelen dienst door bleef Anders strak naar den dominee kijken. Baard vond, dat hij er goed en vriendelijk uitzag, en hij herinnerde zich hun kindsheid, en hoe 'n goede jongen Anders altijd geweest was. Dien dag vierde Baard zelfs het Avondmaal, en plechtig beloofde hij God, dat hij 't bij zou leggen met zijn broer, hoe 't ook ging. Dit besluit sloeg door zijn ziel, toen hij den wijn dronk, en toen hij opstond, voelde hij aandrang, naar hem toe te gaan en naast hem te gaan zitten, maar er liepiemand in den weg, en Anders keek niet op. Na den dienst was er nog bezwaar; er waren te veel menschen om hen heen; Anders z'n vrouw was er bij, en die kende hij niet. Het was beter, besloot hij, Anders thuis op te zoeken en eens kalm met hem te praten.

EEN HUZAAR EN EEN KINDER-MEISJE — Een combinatie die nogal eens voorkomt maar dan toch zeiden op deze wijze. En of de moeder van de baby het nu wel zoo prettig zal vinden, dat er zoo een gevaarte boven het hoofd van de kleine hangt, betwijfelen we zeker

Toen de avond kwam, ging hij op weg. Hij liep regelrecht naar de deur. Daar bleef hij even staan, en terwijl hij daar stond te luisteren, hoorde hij zijn naam noemen. Het was de vrouw, die sprak. „Hij heeft vanmorgen „Avondmaal gevierd,” zei ze, „ik weet zeker, dat hij aan jou dacht.”

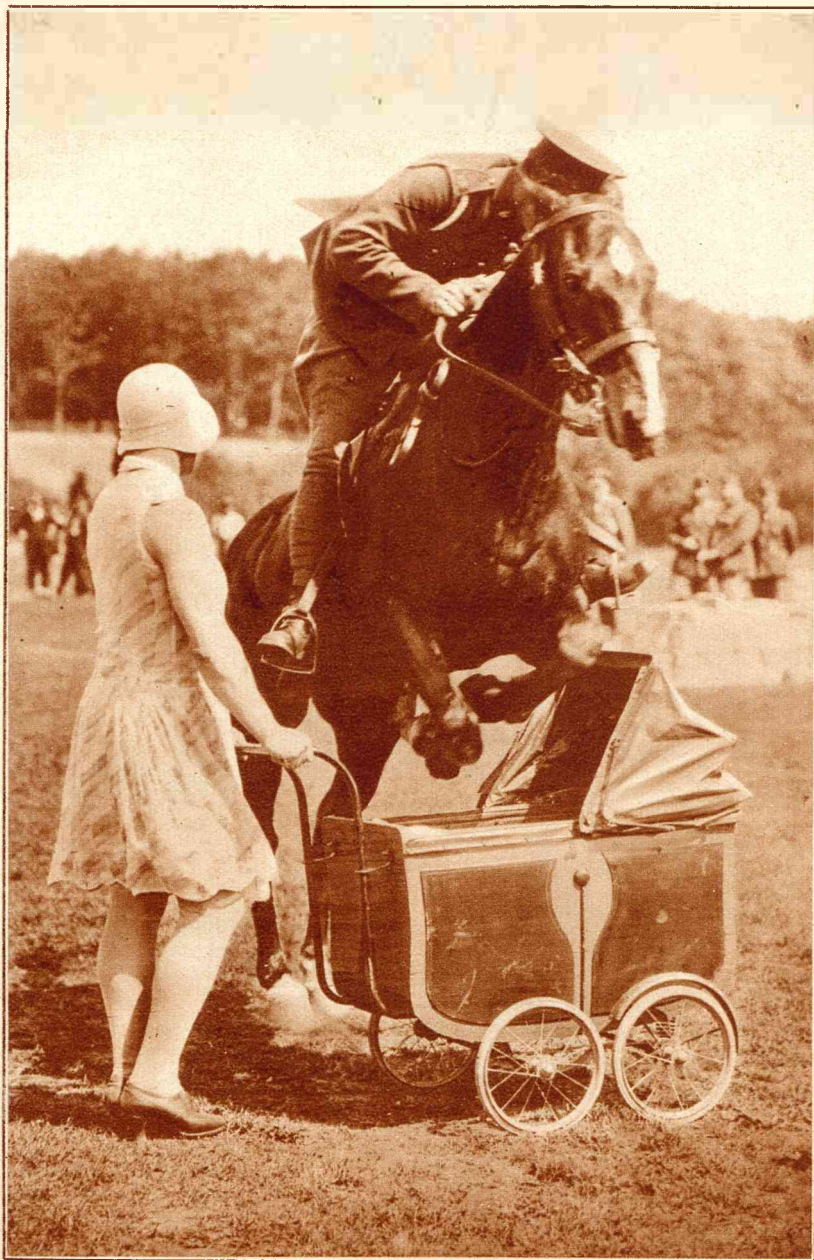
„Nee, hij heeft niet aan mij gedacht,” gaf Anders ten antwoord. „Ik ken hem, hij denkt alleen maar aan zichzelf.”

Een poos lang werd er niets meer gezegd, en Baard zweette, terwijl hij daar stond, hoewel het een koude avond was. Binnen was de vrouw met 'n ketel bezig; in den haard knapperde en snorde het vuur; een kind schreeuwde soms even, en Anders wiegde het. Eindelijk sprak de vrouw weer.

„Ik geloof, dat jullie allebei aan mekaar denken, al wil je 't niet weten.”

„Laten we liever over wat anders praten,” antwoordde Anders.

Kort daarna stond hij op om uit te gaan. Baard moest zich verstoppen in de houtschuur; maar toen kwam Anders ook naar de schuur om wat hout te halen. Van zijn plaats in den hoek kon Baard hem duidelijk zien. Hij had zijn versleten Zondagsche pak uitgedaan en zijn uniform aange trokken, die precies was als die van Baard zelf. Ze hadden elkaar beloofd, die nooit te dragen, maar als erstuk aan hun kinderen na te laten. Die van Anders was nu opgelapt en versleten, zoodat zijn forsche, goedgebouwde gestalte in lompen gewikkeld scheen te zijn, — en op 't zelfde oogenblik hoorde Baard het gouden horloge in zijn eigen zak tikken. Anders liep naar den houtstapel, maar in plaats van zich aanstonds neer te buigen om zijn last op te nemen, leunde hij achterover tegen het hout aan en keek op naar den hemel, die helder schitterde van de sterren. Toen zuchtte hij diep en mompelde bij zichzelf: „Ja, nou... o Heere, o Heere!”

EEN DUEL MET DEN DOOD. Bij een Engelsch ruitersfeest kon men dezer dagen ook dit vermakelijk spiegelgevecht aanschouwen. De schimmel schijnt niet veel lust te hebben zich met den pony van den dood te meten.

Nog erger was het echter met Baard, al dronk die niet; hij was zoo veranderd, dat de menschen hem niet herkenden.

Toen, op een avond laat, kwam er een arme vrouw in het kamertje, dat Baard gehuurd had, en vroeg, of hij met haar mee wilde gaan. Hij herkende haar: het was zijn broers vrouw. Baard begreep onmiddellijk, met welke boodschap ze kwam, werd doodsbleek, kleepte zich aan en volgde haar zonder een woord te spreken. Een flauw licht scheen bij Anders door het raam, soms flikkerend, soms bijna doovend, en op dat licht gingen ze af, want er was geen pad door de sneeuw. Toen Baard weer op den drempel stond kwam hem een vreemde lucht tegemoet, die hem bijna ziek maakte. Ze gingen binnen. Een klein kind zat bij den haard houtskool te kauwen, met een heel zwart gezicht, maar het keek op en lachte en liet zijn witte tanden zien. Het was het kind van zijn broer.

Op het bed lag Anders, met allerlei kleeren over zich heen, bleek, afgemagerd, met een hoog glad voorhoofd, en met holle oogen staarde hij naar zijn broer. Baard's knieën beefden. Hij ging op het voeteneind van het bed zitten en begon onbedaarlijk te huilen. De zieke man keek strak naar hem en zei niets. Eindelijk vroeg hij zijn vrouw, naar buiten te gaan, maar Baard gaf haar een teeken, dat ze zou blijven.

En toen gingen de twee broers met elkaar spreken. Zij legden alles uit, van den dag af, dat zij op het horloge hadden staan bieden, de jaren door tot op dezen dag, waarop ze eindelijk weer samen waren. Aan 't einde haalde Baard het klompje goud te voorschijn, dat hij altijd bij zich droeg, en in den loop van het gesprek kwam aan het licht, dat zij geen van beiden ook maar één dag in al die jaren echt gelukkig waren geweest.

Anders zei niet veel, want hij had nog maar weinig kracht, maar Baard bleef naast zijn bed zoo lang hij ziek was.

„Nu ben ik weer heel goed,” zei Anders op een morgen, toen hij wakker werd. „En nu, broer, blijven we altijd bij elkaar, net als in de goede dagen van vroeger, en we verlaten elkaar nooit meer.”

Maar dien dag stierf hij.

Baard nam de weduwe en het kind met zich mee naar huis, en wat er tusschen de broers was omgegaan, werd buiten bekend, en Baard werd de meest geziene man onder hen. Omdat hij zich nuttig wou maken, werd de oude korporaal schoolmeester, en wat hij den kinderen altijd inpraatte, was liefde.

Zoolang hij leefde kon Baard die woorden niet meer vergeten. Hij wou toen te voorschijn komen, maar zijn broer kuchte, en het leek zoo moeilijk. Meer was er niet noodig, om hem tegen te houden. Anders nam zijn lading takkebossen op, en toen hij naar buiten ging, streek hij zoo dicht langs den Baard heen, dat de twijgen hem in 't gezicht sloegen.

Volle tien minuten bleef hij daar roerloos staan, en wie weet, hoe lang hij er nog was blijven staan, als hij, na die emotie, niet door een kou was aangegrepen, zoodat hij door en door huiverde. Toen ging hij naar buiten. Ronduit gaf hij zichzelf toe, dat hij nu den moed niet meer had, om binnen te gaan. Hij bedacht dus een ander plan. Uit een aschbak, die in den hoek stond, waar hij juist uit kwam, zocht hij een paar stukken houtskool, vond een dennesplinter, ging den hooizolder op, deed de deur dicht en maakte vuur. Toen de toorts brandde zocht hij den spijker, waar Anders zijn lantaarn aan hing, als hij 's morgens vroeg buiten kwam om te dorschen. Toen nam Baard zijn gouden horloge en hing het aan den spijker, deed toen het licht uit en ging heen. Hij voelde zich inwendig zoo opgelucht, dat hij als een kind over de sneeuw huppelde.

Den volgenden dag hoorde hij.

der was uitgebrand. Waar

ken van de toorts

log

da

n?

og een aardig kickje uit de cricket-match tusschen H.C.C. II

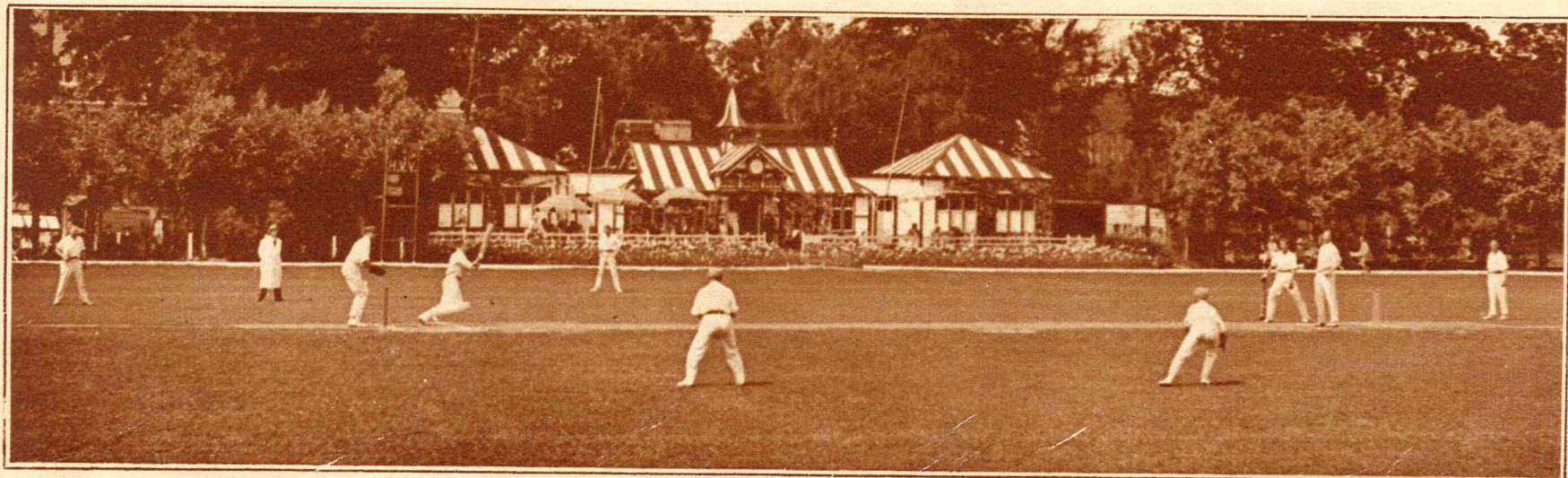
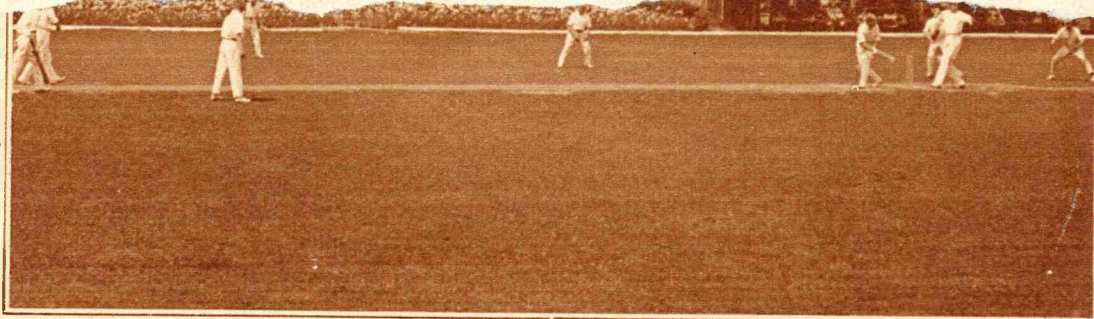
en V.V.V. Neuerburg aan bat op het bowlen van J. Grootmeijer.

Niemand kon iets tegen hem bewijzen, maar de verdenking bleef aan hem kleven. Nu kon hij minder dan ooit zijn broer nader komen.

Anders had aan Baard gedacht, toen de hooizolder brandde, maar hij had niets gezegd. Toen hij hem den volgenden avond zag binnenkomen, bleek en vreemd, had hij aanstonds gedacht: die vergaat van berouw, maar voor zoo'n ontzettend vergriep tegen een broer is er geen vergiffenis. Later hoorde hij, dat de menschen Baard op zijn huis af hadden zien gaan op den avond van den brand, en al bracht het onderzoek niets uit, hij voelde er zich toch van overtuigd, dat zijn broer de schulden was.

Bij het verhoor zagen ze elkaar, Baard in zijn goede kleeren, Anders in zijn oude voddren. Baard keek naar zijn broer, toen hij binnenkwam, en diep in zijn binnenste was Anders zich bewust van het droevige pleiten in zijn oogen. Hij hoopt maar, dat ik niets zeg, dacht Anders; en toen hem gevraagd werd, of hij zijn broer verdacht van de misdaad antwoordde hij luid en beslist: „Neen!”

Anders sloeg na dien dag zwaar aan 't drinken, en het duurde niet lang of hij was er leelijk aan toe.

De Leidsche bevolking heeft van delustrumvreugde haar deel ruimschoots gekregen door het luna-park en den optocht, die er Woensdag verleden week waren georganiseerd. Aan den optocht namen alle spelers van het Kager waterspel De vliegende Hollander deel. Op deze foto ziet men den intocht der Vikingen; op den achtergrond, met de hooge voorplecht, het schip van den Vliegende Hollander.

Gemengd

Nieuws

„Nieuwduerdvijftig gulden, en mijn broeder-liefde op den koop toe,” zei hij, waarop hij zich omkeerde en de zaal verliet.

Even later, toen hij het paard stond te zadelen, dat hij juist op de verkooping gekocht had, kwam een man naar buiten, en naar hem toe.

„Je hebt het horloge; Anders heeft niets meer gezegd.”

Op 't zelfde moment, dat hij het nieuws hoorde, kwam er een gevoel van spijt in hem op; hij dacht aan zijn broer, en niet aan het horloge. Het zadel was al in orde, maar hij bleef staan, met één hand op het paard, aarzeland of hij op zou stijgen. Er kwamen veel mensen naar buiten, waaronder ook Anders, en toen die zijn broer zag, met gezadeld paard, klaar om te vertrekken, vermoedde hij niet, waar Baard over peinsde.

„Dank je wel voor 't horloge, Baard!” riep hij hem toe. „Je hoeft niet bang te zijn, dat je broer je nog ooit op je hielen zal zitten!”

„Denk jij maar niet, dat ik nog ooit over je drempel kom!” antwoordde Baard, met 'n bleek gezicht, terwijl hij te paard sprong.

Van dien dag zette geen van beiden meer een voet in het huis, waar zij beiden met hun vader gewoond hadden.

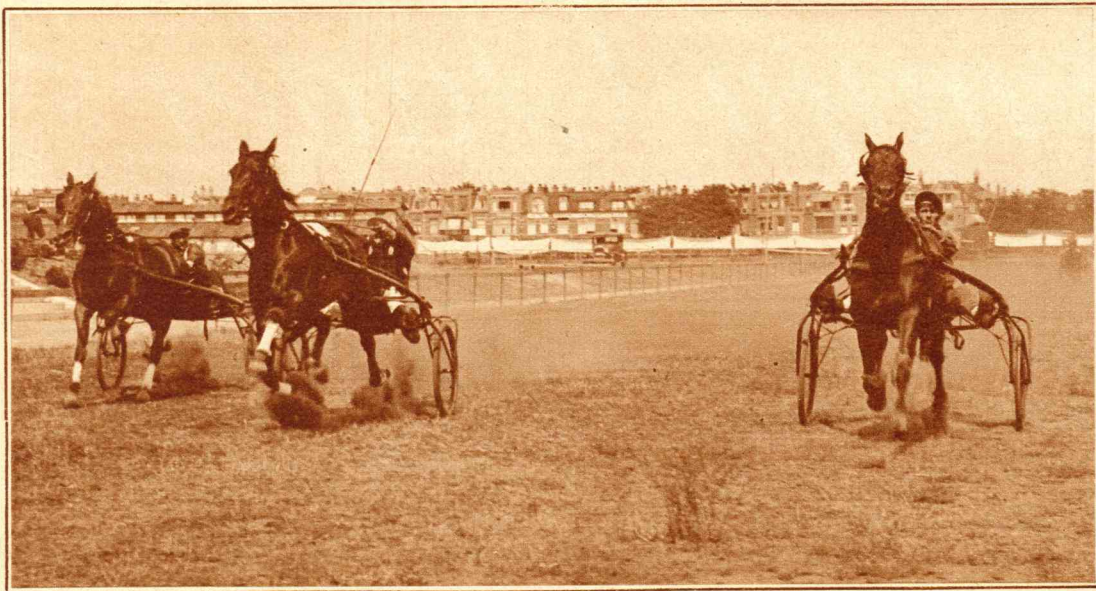
Niet lang daarna trouwde Anders met de dochter van een keuterboertje, maar hij vroeg Baard niet op de bruiloft. En Baard ging ook niet naar de kerk. In 't eerste jaar van zijn trouwen verloor Anders zijn eenige koe. Die werd op een morgen dood aan een touw gevonden, aan den noordkant van het huis, waar ze graasde, en niemand kon uitmaken, waar ze aan gestorven was. Nog meer

vriendelijk uitzag, en hij herinnerde zich hun kindsheid, en hoe 'n goede jongen Anders altijd geweest was. Dien dag vierde Baard zelfs het Avondmaal, en plechtig beloofde hij God, dat hij 't bij zou leggen met zijn broer, hoe 't ook ging. Dit besluit sloeg door zijn ziel, toen hij den wijn dronk, en toen hij opstond, voelde hij aandrang, naar hem toe te gaan en naast hem te gaan zitten, maar er liepiemand in den weg, en Anders keek niet op. Na den dienst was er nog bezwaar; er waren te veel mensen om hen heen; Anders z'n vrouw was er bij, en die kende hij niet. Het was beter, besloot hij, Anders thuis op te zoeken en eens kalm met hem te praten.

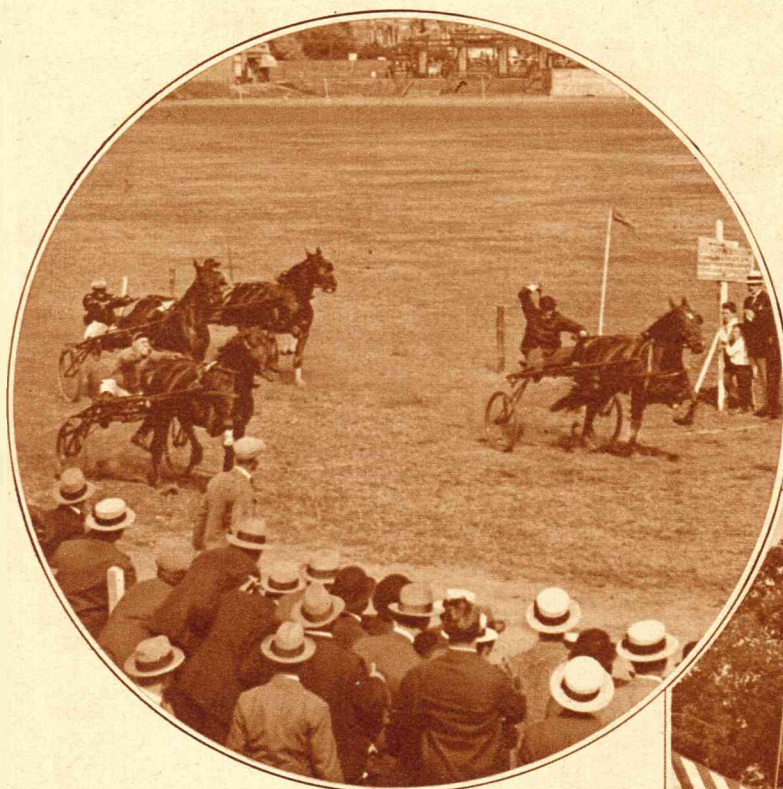
EEN HUZAAR EN EEN KINDER-MEISJE - Een combinatie die nogal eens voorkomt maar dan toch zelden op deze wijze. En of de moeder van de baby het nu wel zoo prettig zal vinden, dat er zoo een gevaarte boven het hoofd van de kleine hangt, betwijfelen we zeker

Sportkroniek

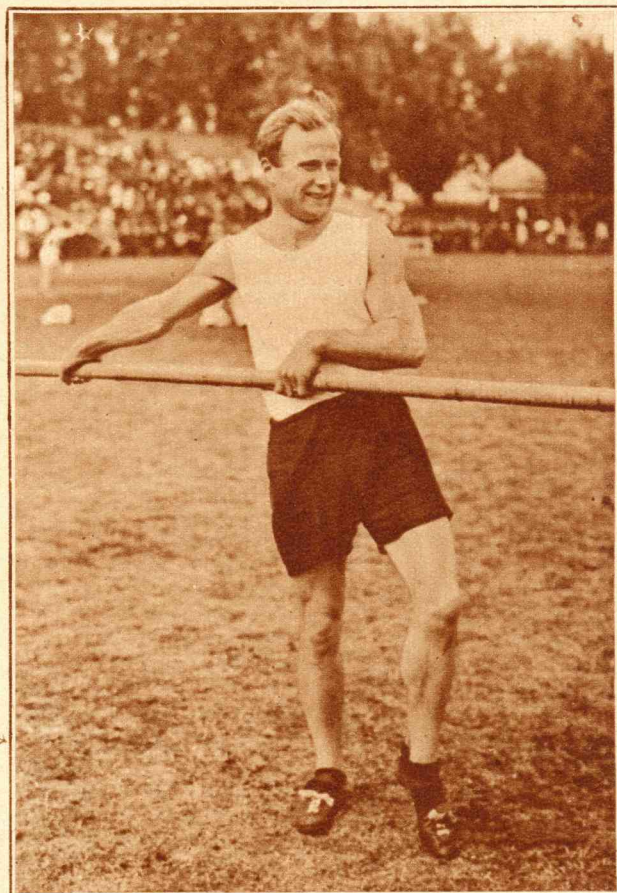

Draverijen op Houtrust. Een fraai moment uit de draverij A. Met gering verschil gaan de paarden door de finish.

Overzicht van de draverijen op Houtrust. De finale der draverij B. Van L.n.r. Madrigal, Uniform, Konora en Kap. de Briane komen door de finish. Winnaar werd Kap. de Briane.

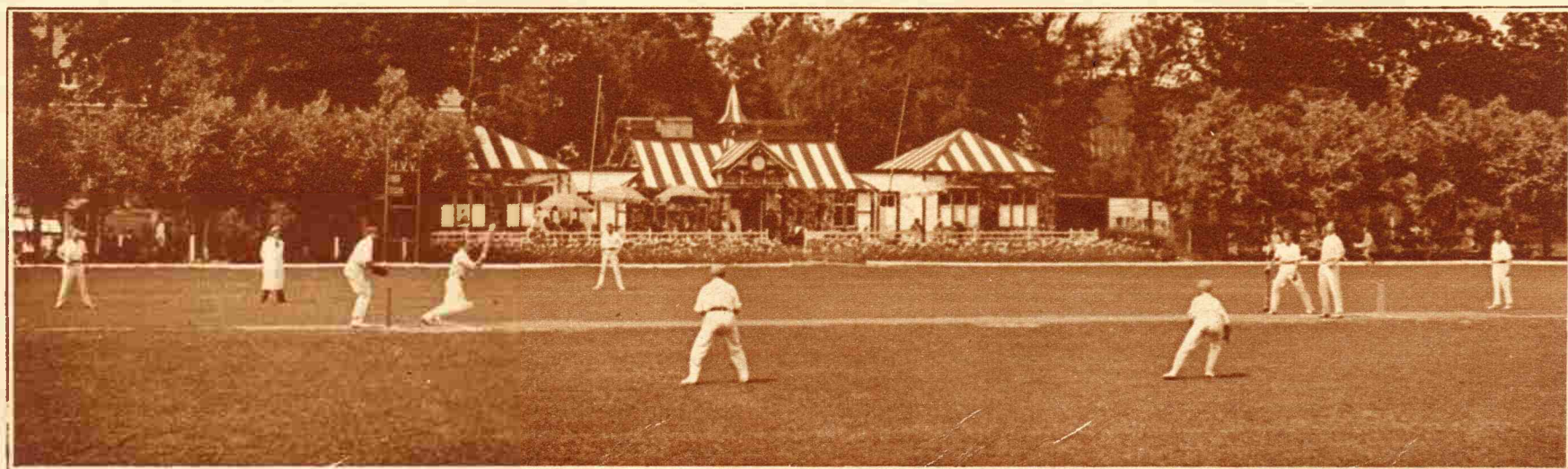
De Vianer v. Oorschot, die op de atletiekmedstrijden het Ned. Rec. polsstokhoogspringen op 3.693 M. bracht, welk record echter door het gebruik van niet aan de maat gehouden steunlatten niet kan worden gehomologeerd.

H.C.C. II klopt V.V.V. De Haagsche aan bat. H.C.C. II gaat nog steeds ongeslagen aan het hoofd der 1e klasse.

da
n?
og een aardig kiekje uit de cricket-match tusschen H.C.C. II en V.V.V. Neuberburg aan bat op het bomlen van J. Grootmeijer.

Waar is mijn Vader?

Wet je zelf wel, waar het over gaat? vroeg ik hatelijk.

„Als 't ergens over gaat, is 't geen poëzie,” antwoordde hij. „Poëzie is kunst voor het oor; als ze verder gaat, is het geen poëzie meer, dan worden 't verzen.”

Edith geeuwde.

„Ik geloof, dat ik oud word,” zei ze, „ik krijg de dut-gewoonte na het diner. Fred, loop even naar boven, wil je, en kijk, of Katie de jongens heeft ingestopt.”

Fred duwde zijn poëzie in zijn zak en ging gelaten de trap op. Edith geeuwde opnieuw, en stond op om elders een oogje dicht te doen.

„Als Ellen beneden mocht komen,” riep ze ons over haar schouder heen toe, „komen jullie me dan roepen. Ze zei, dat ze zich beter voelde en misschien beneden kwam.”

Bij de deur keerde zij zich om, achter Margery's rug en gaf mij vlug een veelzeggend teken. Zij besloot het met 'n dubbel knip-oogje, want ze heeft nooit kunnen leeren met één oog te knippen, ging toen de hall door en sloeg zeer hoorbaar de deur van het zijkamertje dicht.

Margery en ik waren alleen. Het meisje keek mij aan, glimlachte even en haalde diep adem.

„'t Is raar met die Edith,” begon ik. „Ik heb haar nog nooit slaperig gezien na 't eten. Als ze niet boven alle verdenking verheven was, zou ik haast denken aan een diepzinnig plan, en dat ze hier of daar in een hoekje met Fred hand in hand zit.”

„Maar waarom — wat voor plan?” Ze had de handen in haar schoot gevouwen en die eeuwige ring schitterde boosaardig.

„Misschien waren ze van meening, dat ik graag eens met u zou willen praten,” opperde ik.

„Met mij?”

„Met u — en het is inderdaad zoo.”

Misschien was ik wat erg gevoelig over dien ring, maar ik verbeelde me, dat ze haar hand ophief en er naar keek.

„Het tocht hier een beetje, vindt u niet?” vroeg ze, opeens omkijkend. Waarschijnlijk meende ze 't niet, maar ik stond op en deed de deur van de hall dicht. Toen ik terugkwam, ging ik op den stoel zitten, die 't dichtst bij haar stond, en een paar seconden zeiden we niets. Het hout stiet kleine duivelachtig-roode vonken uit, en de klok sloeg acht, heel langzaam.

„Harry Wardrop is gisteravond hier geweest,” zei ik, met mijn hak het hout neerdrukkend.

„Hier?”

„Ja — misschien heb ik er verkeerd aan gedaan, maar ik heb hem niet gezegd, dat u hier was.”

Zij keerde zich tot mij en zag me strak aan, met de mooiste oogen, die ik ooit gezien heb.

„Ik ben niet bang om hem te ontmoeten,” zei ze trotsch, „en hij moest ook niet bang zijn om mij te ontmoeten.”

„Ik wou u eerst wat vertellen, voor u hem spreekt. Gisteravond, voor hij kwam, dacht ik, dat hij — enfin, dat hij althans wel iets wist van — de dingen, die wij weten willen.”

„Ja?”

„Om eerlijk tegenover hem te zijn, en omdat ik zuiver spel wil spelen, vertel ik je nu, dat ik niet geloof, dat hij iets van je vaders dood weet en ik geloof ook, dat hij werkelijk bestolen is dien nacht in Bellwood.”

„En de parels dan, die hij in Plattsburg verkocht heeft?” vroeg ze opeens.

„Ik denk, dat hij daar te zijner tijd ook wel 't noodige van vertellen zal, Margery.” Ik merkte pas, dat ik haar voornaam gebruikte, toen 't al gebeurd was; als ze 't gehoord heeft, toonde ze toch niet, dat ze 't kwalijk nam. „Maar ten slotte — als je van hem houdt, komt de rest er niet veel op aan, is 't wel? 't Is toch mogelijk, dat hij in

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

moeilijkheden was, en dat tante Jane ze hem zelf gegeven heeft?”

Ze keek me met eenige verbazing aan.

„Je pleit zoo voor hem,” zei ze, „heeft hij je gevraagd, een woordje voor hem te doen?”

„Ik wou alleen maar niet gaan hardloopen met

Professor Priem Pruttelt:

Van deze stof zou ik een broek willen hebben, als de strepen naar beneden liepen, en niet naar boven.

een lamme,” zei ik bedaard. „Het was misschien mooier geweest, als ik weg was gegaan en je aan je dromen had overgelaten, maar dat wensch ik niet te doen. Als je Wardrop liefhebt, zooals een vrouw den man lief moet hebben, waar ze mee trouwt, trouw dan met hem en ik hoop, dat je gelukkig wordt. Maar als je dat niet doet... nee, laat me uitpraten. Ik heb het besluit genomen, zijn onschuld te bewijzen, als ik kan; hem bij je te brengen met een schoone lei. En dan — ik weet, dat het gedurfd is, maar dan kom ik ook — en... dan zal ik voor mezelf pleiten, als je me niet wegstuurt.”

Zij zat met gebogen hoofd, en zenuwachtig verging haar blos en kwam weer op. Toen keek ze mij aan met een heel flauwen glimlach.

„Dat klinkt als een bedreiging,” zei ze zacht. „En jij — ben je nogal gewend te krijgen, wat je graag hebt?”

En toen, natuurlijk, kwam Fred binnen, en struikelde over een poef, terwijl hij naar lucifers zocht. Edith deed de deur van het zijkamertje open en riep hem, maar Fred weigerde het houtvuur te verlaten, en nestelde zich diep in zijn luierstoel. Na een poosje kwam Edith ook bij ons zitten, maar zij was den heelen avond kribbig tegen Fred, tot zijn groote ontsteltenis. En toen de conversatie niet vlotte, in de uren, die volgden, trachtte ik mij te herinneren, wat ik gezegd had en voelde, dat ik 't heel verkeerd had aangepakt.

Er was maar één ding, dat me moed gaf: ze was niet boos geworden, en ze had begrepen. Gezegd de vrouw, die begrijpt!

No. 16

Omstreeks elf uur braken we op voor den nacht. Mevrouw Butler was even beneden geweest, en had zelfs piano gespeeld, een dingetje van Tschai-kovski, een klagend zangerige melodie, waardoor de droefheid terugkwam in Margery's gelaat, en die mij, ik weet niet waarom, aan een natten land-weg met een ploeterenden, zwaarbeladen boer deed denken.

Fred en ik zaten nog 'n poosje in de bibliotheek, toen de anderen afgetrokken waren, en ik vertelde hem iets van wat ik dien middag had gehoord.

„Een tweede vrouw! En een heel gewoon type, hè?” zei hij. „Nou, heeft zij hem doodgeschoten, of Schwartz? De Lady of de Democratische Tijger?”

„De Tijger,” zei ik beslist.

„De Lady,” zei Fred even stellig.

Fred sloot het huis met zijn gewone zorgvuldigheid. De gezamenlijke toewijding van de dienstheden, gevolgd door Fred, werd noodig geacht om de vensters vast te zetten; Fred pochte er op, dat hij in de zeven jaren van zijn huisvaderschap altijd deze voorzorg genomen had, en dat hij iederen avond minstens één raam ontdekte, dat anders niet voldoende gesloten was geworden.

Ik herinner me, dat hij dien avond zijn rondgang verrichtte met zijn volle opmerkzaamheid. Toen gingen wij naar onze slaapkamers. Er bleef alleen een klein lichtje bij de telefoon branden, anders niets.

Het huis had twee vleugels, aan weerszijden van een vierkante hall beneden, die door iedereen wel eens als zitkamer gebruikt werd. Van de voordeur kwam men door een vrij smalle gang in die hall, aan iederen kant van die gang was een kamer, en deuren in de hall kwamen uit op de andere benedenvertrekken. Aan één kant leidde de trap naar boven, met twee rustportaaltes, en boven kwamen de slaapkamers uit op een soortgelijke, iets kleinere hall. De trap naar de bovenste verdieping was achteraan bij de kinderkamer.

Mijn slaapkamer lag boven de bibliotheek, en mevrouw Butler en Margery hadden kamers naast elkaar, aan den anderen kant van de hall. Fred en Edith sliepen aan den achterkant van het huis, om dicht bij de kinderen te zijn. In de bovenhall stonden een groote leestafel, een lamp en een paar makkelijke stoelen. Als we alleen waren, las Fred daar de krant voor, of zijn laatste novelle, en Edith's naaimandje toonde, hoe zij de uren gebruikte, die de vrouwen verkeerdelijk haar vrije uren noemen.

Ik ging niet direct slapen: de nogal belangrijke stap, dien ik in de bibliotheek had genomen, werd natuurlijk telkens opnieuw overdacht en bijna betreurd. Ik probeerde mijzelf in slaap te lezen, en toen dat niet lukte, nam ik de proef met de kalmeerende combinatie van een sigaret met een boek. Dat werkte: het laatste, dat ik mij herinner, is een heerlijke doezeligheid, terwijl ik de sigaret naast me had neergelegd, en met mijn gezicht naar het licht tegen de saamgepropte kussens lag.

Ik ontwaakte door een scherpe rooklucht, en ik ging overeind zitten en deed mijn oogen wijd open. Opzij van het bed steeg rustig een grijze rookkolom naar boven en ergens onder me hoorde ik een zacht geknetter. Ik sprong het bed uit en zag onmiddellijk wat er gebeurd was. Mijn sigaret was gevallen, nog brandend, en had, op sigarettenmanier, besloten tot het einde toe door te branden. En daardoor was het kleedje voor mijn bed, en mijn bed, en bijna ook de man in het bed, in vuur geraakt.

Ik had even mijn handen vol om alles te blussen zonder het heele huis wakker te schrikken. Toen stond ik midden in de verwoesting en keek

bedrukt naar Edith's keurige kamer. In mijn verbeelding zag ik al de watervlek in het plafond van de bibliotheek, den volgenden morgen, en hoorde ik Fred preeken over de roekeloosheid en het gemis aan zorg voor eens anders eigendom bij vrijgezellen in 't algemeen en bij mij in 't bijzonder.

Drie kannen water hadden het bed gemaakt tot een onmogelijk verblijf. Ik trok een ochtendjas aan en ging, met een deken over mijn arm, op zoek naar een rustplaats. Mijn keuze viel op de bank in de hall vlak bij mijn kamer, en zoo geruischloos als ik kon, zette ik er een scherm omheen en zocht de gemakkelijkst mogelijke houding.

Weer werd ik wakker... doordat een hand mijn gezicht aanraakte. Waarschijnlijk maakte ik een beweging van schrik: de hand werd teruggetrokken; ik weet het niet zeker, ik was nog doezelig. Ik bleef roerloos liggen, luisterde naar voetstapen, maar ik hoorde niets. Met het gevoel, dat er iemand aan den anderen kant van het scherm was, sprong ik op. De hall was donker, en leeg. Toen ik niemand ontdekte, ging ik meenen, dat ik een erg levendigen droom had gehad, en ik ging op den rand van de bank zitten en geeuwde.

Ik hoorde Edith achter in huis scharrelen; ze heeft de onaangename gewoonte midden in den nacht rond te spoken om de kinderen toe te deken en te snuiven, of er geen brand is. Ik was bang, dat er wat rook van mijn illuminatie was doorgedrongen tot haar achterdochtigen neus, maar ze kwam niet naar de voorhall. Ik was met dat al klaar wakker, en het was toen, geloof ik, dat ik een zwaren, zoetigen geur gewaar werd in de lucht om mij heen. 't Eerste moment dacht ik, dat een van de kinderen niet goed was, en dat Edith hem een dosis toediende van een of ander goedje uit het kastje in de badkamer. Maar toen ze haar deur weer sloot, en rustig slapen ging, begreep ik, dat het iets anders moest zijn.

De zoetige geur werd walglijk. Door een onbewusten gedachtengang — de verbinding tusschen een bepaalden geur en een bepaalde gebeurtenis — herinnerde ik mij den dag, dat ik een kies moest laten trekken, en toen ik bijkwam, zag ik den tandarts en zijn assistent, en de laatste had een blauw oog. En toen opeens wist ik 't. Die misserlijke lucht was chloroform!

In een oogenblik had ik het licht aan, en ik klopte aan Margery's deur. Die was gesloten, en ik kreeg geen antwoord. Er drong een flauw schijnsel over den drempel, maar daarachter was het onheilspellend stil. Ik ging naar de volgende deur, die van mevrouw Butler; die stond half open. Eén blik op het leeg bed en de wanorde in het vertrek — dan liep ik zonder complimenten door de tusschendeur Margery's kamer binnen.

De lucht was zwaar van de chloroform. Het meisje lag in bed, oogenschoonlijk rustig slapend. Eén arm lag omhoog langs haar hoofd, de andere lag slap op het witte dek. Er lag een opgevouwen handdoek op haar gezicht, en toen ik dien eraf slingerde, ademde ze heel zwaar, snorkend, en ze staarde met halfopen oogen.

Ik gooide alle ramen open, vóór ik de familie wekte en zoodra Edith in de kamer was, telefoneerde ik om den dokter. Ik weet niet precies meer, wat ik deed, voor hij kwam; ik herinner me, dat we vruchteloos probeerden Margery wakker te maken en ik herinnerde me ook, dat Fred naar beneden is geweest en terugkwam met de boodschap, dat het zilver nog compleet was en dat de achterdeur van de keuken openstond. En toen kwam de dokter, en ik werd naar de hall verwezen, en een eeuwigheid lang liep ik daar op en neer, acht stappen heen en acht stappen terug, niet in staat tot denken, niet in staat zelfs om te hopen.

Eerst toen de dokter naar mij toe kwam, en zei, dat ze opknapt, en dat ik iemand van het personeel moest wekken om wat sterke zwarte koffie te zetten, ontwaakte ik uit mijn verdooving. Blijdat ik iets kon doen, al was 't ook nog zoo weinig, besloot ik, zelf die koffie te zetten. Over die koffie hebben ze 't nu nog bij Fred.

Het was Edith, die ons aan mevrouw Butler herinnerde. Fred had beweerd, dat ze gevlucht was voor de indringers, en zich waarschijnlijk in een hoek of kast op de bovenste verdieping verstopt had. Ik moet bekennen, dat onze bezorgdheid wel wat traag bovenkwam. Het duurde bijna een uur, eer we een commissie van onderzoek naar haar verblijfplaats vormden. Fred ging naar boven, en ik nam de benedenverdieping.

Tenslotte was ik het, die haar vond, languit op het gras liggend in het tuintje achter het huis. Zij was totaal buiten kennis, en bleek een veel moeilijker patiënt dan Margery.

Geen van beiden was dien nacht in staat, iets te vertellen. De beide kamers waren overhoop gehaald maar het scheen, dat er niets gestolen was. Fred hield plechtig vol, dat hij de keukendeur op slot en knip had gedaan, en dat die van binnen uit geopend moest zijn.

Het was een zonderlinge geschiedenis, die nachtelijke insluiping, die geen diefstal tot doel scheen te hebben. Als Margery de reden voor de mishandeling, die haar werd aangedaan, wist of vermoedde, heeft ze er zich toch niet over willen

Salonpoppen

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
Vooraan in den winkel te pronken,
Op zij-zachte kussens, speciaal voor dat doel
Met knoestige hand mij geschonken.
En iedere klant, die den winkel betreedt,
Blijft staan, en buigt zacht naar me over.
En 'k hoor... hier wat liefde — daar wat vreugde —
mat leed —
Wat waarheid, — maar dat is heel poover.*

*„O — kijk die salonpop, wat beëldig hè. Kit?
Zeg, vind je haar niet om te stelen?”
— „Bedoel je dat ding, dat daar een week lang al zit?
O, nee, hoor, die gaat me vervelen.”
En ik lach heel stil, want geen dag nog te voor.
Hoorde ik haar heel zacht tot me wenschen:
„Als jij maar goedkoop was, nam ik je hoor!”
Maar ja — zoo zijn eenmaal de menschen!”*

*„O, moeder, kijk daar, wat een lolige pop.
Hè, mag ik die voor m'n verjaardag.
Want, weet u, die heeft nog veel leukeren kop
Als die gistermiddag nog daar lag.”
„Nee, Lizeke, hoor eens, dat gaat niet, hoor kind.
Er blijft nog genoeg om te menschen.
't Zij voor je verjaardag, of later voor Sint,
Maar dit 's voor alleen groote menschen.*

*Totdat op een dag ook mijn lot werd beslist.
Twee mannen die kwamen me halen:
— Precies — zei de ééne, zoo'n pop, ja, die is 't!
Dat 's één der mallotigste knaalen.
Die gaf je nu vroeger je dochter cadeau.
Om, kinderlijk, fijn mee te spelen.
Nu is 't een geschenk — dat is de tijd eenmaal zoo,
Dat vrouwlief zich niet zal vervelen!”*

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
In proutjes boudoirje te pronken,
Ze heeft weer visite — vijf, zes — 'n heeleboel.
Maar mij wordt geen aandacht geschonken.
Gedachten van vroeger vervullen m'n brein
Aan wat ik toen nooit heb gevoelen:
Dat er ook nog and're salonpoppen zijn —
De.... levende niet te vergeten!*

GUUS BETLEM Jr.

uitlaten. Wat mevrouw Butler betreft, er hoefde op het geval maar gezinspeeld te worden, om haar een zenuwtoeval te laten krijgen. Fred kwam met de allerzonderlingste theorie voor den dag.

„Ik verzeker je,” zei hij den volgenden morgen, toen wij in den tuin tevergeefs naar voetsporen hadden gezocht, en Edith alle zilveren lepels weer op hun plaats had gelegd, „het zou me niets verwonderen, als die dame in 't zwart het zelf had gedaan. Een hysterische vrouw is tot alles ter wereld in staat om de aandacht te trekken, als die een beetje begint te verflauwen. Hoe kon er nou iemand binnen komen door die keukendeur, als die op slot was met den knip er op? Ik zeg je nog eens, ze heeft 'm zelf opengedaan.”

Ik wilde mij niet indringen in 't vertrouwen van Margery, maar ik was ervan overtuigd, dat de eenige bedoeling was, haar kamer na te snuffelen, misschien om papieren te zoeken, die van haar vader afkomstig waren. Mevrouw Butler had 's-morgens genoe te vertellen, een verward verhaal van twee kerels, die van 't dak van de veranda gekomen waren, en geprobeerd hadden, haar met chloroform te bedwelmen. Ze had zich toen slapende gehouden en zoodra ze kans zag, toen de kerels in de andere kamer waren, was ze de trap af en

den tuin in gehold. Edith, die nogal lichtgeloovig is, zei, dat ze 't best aan kon nemen.

Later bleek, dat Edith's intuïtie er dichter bij was dan mijn-twijfelzucht — of die van Fred.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK TERUG NAAR BELLWOOD

Alleen Fred, Edith en ik kwamen dien morgen beneden om te ontbijten. Fred deed luchtig, maar trok zich 't geval ook wel aan. Edith, niet op haar gemak, boog zich over haar koffiepote met wangen, even rood als het lint aan haar hals. Ik had 't hoofd vol zorg, en evenals Fred spreidde ik het ochtendblad voor mij uit, om onder die beschutting ongestoord te kunnen denken.

„Heb je wat gevonden, Fred?” vroeg Edith. Fred gaf geen antwoord, dus herhaalde zij haar vraag met meer nadruk.

„Eh... wat?” vroeg Fred, om zijn krant heen loerend.

„Heb — je — een — of — ander — spóór — gevonden?”

„Ja, schat, dat wil zeggen, nee. Niets van belang. Verdraaid, Jack, als ik de hoofdartikels in deze krant schreef, dan zou ik eens een mondje opendoen.” Hij liet vervolgens nog wat onverstaanbaar gegrom achter de krant hooren, en toen werd het stil. Vervolgens hoorde ik een gesnuif, heel duidelijk. Ik keek op. Edith zat te schreien — terwijl ze room in een kopje deed, en blindelings naar de suiker tastte, met een vertrokken gezichtje en bewaasde oogen. In een seconde stond ik overeind, had de kranten, die van Fred inbegrepen, in elkaar gefrommeld en hem letterlijk opgetild uit zijn stoel.

„Als ik getrouwd ben,” zei ik gewichtig, hem meeslepend naar Edith en hem op den stoel naast haar plantend, „en ik ga aan 't ontbijt de krant zitten lezen, terwijl mijn vrouw snakt naar conversatie, dan hoop ik, dat er een goed en trouw vriend bij de hand is, die mij tot mijn plicht roept.” Ik nam een stoel aan den anderen kant naast Edith.

„En nu wordt er gesproken,” besloot ik. Ongegeneerd veegde zij haar oogen af aan het tafellaken. „Er is ook geen mensch hier in huis, met wie ik eens praten kan,” klaagde ze. „Er gebeuren maar allerlei verschrikkelijke dingen — en ik moest nog koffie laten halen ook vanmorgen, Jack. Je hebt vast wel vier pond gebruikt van nacht — en niemand wil me iets vertellen. Margery hoef ik niets te vragen — haar maag is nog van streek van de chloroform — en Ellen praat nooit over iets anders dan over zichzelf, en ze is ontzettend — ongezeilig. En Fred en jij maken een barricade van kranten, en roepen „ja” tegen me, als je „nee” bedoelt.”

„Ik heb de koffie weer neergezet, waar ik 'm vandaan heb gehaald, Edith,” verdedigde ik mij heftig. „We zijn barbaren, dat geef ik toe, maar dat kan ik je verzekeren.” En toen zweeg ik, want plotseling herinnerde ik me, dat ik de trap op gegaan was met iets diks en metaalachtigs onder mijn arm, en dat ik er geen raad mee geweten had, en dat ik het toen maar vlug in het schoenenkastje van de jongens, onder de trap van de kinderkamer, gestopt had.

Fred had nog niets gezegd. Hij had haar hand gegrepen en streelde die zacht. Onderwijl speurden zijn oogen naar de kopregels op het wrak van het ochtendblad.

„Je hebt dat blauwe kledje verbrand,” zei ze treurig tegen me, en er dreigden nieuwe tranen, „en ik had er zooveel moeite mee gehad, om de goeie tint te vinden.”

„Ik zal dat Shirvan voor je koopen, waar je zoo'n zin in had,” haastte ik me haar tevreden te stellen.

„Ja, zeker om 't mee te nemen als je trouwt.” Er schuilt een tikje achterdochtigheid in alle goede vrouwen.

„Ik zal het Shirvan koopen en niet trouwen.”

„Hier, het spijt me dat ik het zeggen moet”, begon Edith plotseling te lachen. Ze keek me hoonend aan, met het hoofd achterover.

„Jij!” lachte ze, en één van haar slanke vingers wees spottend naar me. „Jij, die zoo gek bent op één meisje, dat je om haar alle vrouwen vereert! Jij, die bleek wordt in plaats van rood als ze de kamer binnenkomt! Jij, die je practijk naar de haaien laat gaan om maar bij haar te kunnen zijn, en geen woord spreekt als ze er bij is, en maar met je mond open zit als een hondje dat bedelt om een klontje, klaar om te happen als ze een woordje naar je toe gooit, en te kwispelen van plezier!”

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Groote zomerhoed van gelakt panama met kantstroo.

PARIJSCH ZOMERTOILET

Zwart met wit en donkerblauw met wit — combinaties, die nooit vervelen en die altijd gedistingeerd blijven — worden in Parijs bij voorkeur gedragen. Maar op mooie zomerdagen worden ze verdrongen door al die bonte, fleurige weefsels, die zich zoo harmonieus aanpassen aan zomervreugde en zomerwarmte.

Parijs toont onder al die luchtige stofjes, gebloemd, geruit, gestreept, of bedrukt met allerlei grillige figuren, één groote voorliefde en wel voor gespikkelde stoffen-bloesjes klein en groot, licht en donker, regelmatig ofwel op grillige wijze verspreid. Zelfs geruite en gestreepte weefsels schijnen niet af te wezen, wanneer ze niet door kleine spikkeltjes worden verlevendigd. En niet alleen over jurken en jurkjes worden die moesjes uitgestrooid, maar ook over mantels, mantelpakken, over hoedjes en sjaals, over paraplu's en parasols, ja zelfs over schoentjes en over de kappen van handschoenen.

De smaakvolle Parisienne weet uit deze mode, die volstrekt niet kostbaar is — want ook in kunstzijden voile en katoen vindt men immers dit nieuwe snuffje — goede munt te slaan.

Zij neemt bij haar effen jurk een gespikkelde garneering, een gespikkeld lint om haar hoed, ze garneert haar tasch met moesjes, ze maakt een sjaal en 'n kleine toque van het nieuwe materiaal; of ze borduurt moesjes op den bol van haar hoed.

De elegante Parisienne weet ook precies maat

te houden. Bij het gespikkelde mantelcostuum zal ze een effen blouse nemen, bij de gespikkelde jurk een effenkleurig manteltje of cape met daarbij passenden hoed.

Het is juist de zorg bij het samenstellen van een geheel, welke het toilet der elegante vrouw zoo aantrekkelijk maakt — niet de kostbaarheid ervan. Een kostbare kleding kan smakeloos wezen, terwijl goedkoope kleeven, mits alle onderdeelen ervan goed gekozen zijn, een bekoorlijk en harmonieus effect kunnen maken.

Duur is bijvoorbeeld het kraagje, dat aan de meeste zomerjurken de *finishing touch* geeft. Een eenvoudig wit, roomkleurig of bleek rose kraagje op een gespikkelde jurk zal aan het geheel iets aparts verleen, wanneer het wordt afgewerkt met 'n paar rijen Fransche knoopjes in de kleur der moesjes van de japon. Op dezelfde manier kunnen 'n paar rijen van ruitjes

In Parijs worden buitengewoon veel moesjes gedragen, zooals ze over dit toilet met kwistige hand zijn uitgespreid.

een kraagje passend maken bij een geruit japonnetje.

Het zijn dergelijke kleinigheden, welke aan onze kleding een verzorgd cachet geven.

Strikken worden bij de moderne zomertoiletjes op alle mogelijke plaatsen aangebracht: strikken bij halsuitsnijding van voren, strikken op den rug, strikken bij de ellebogen, op den rok en aan de ceintuur. En luchtig als vlinanders dragen ze mede bij tot de fleurigheid van onze zomerdagen.

Onze eerste afbeelding vertoont 'n zomersch mantelpakje van de moderne moesjeszijde, blauw en wit, met witte ingezette blouse. Een toque van moesjes-zijde voltooit het geheel.

Het toilet van zwart crêpe satin met garneering van witte zijde komt ten volle tot zijn recht op minder warme en zonnige dagen, maar ofschoon iets dergelijks te allen tijde gedragen kan worden en bij alle mogelijke gelegenheden, toch zal men, als 't volop zomer is, meestal aan 'n fleuriger geheel de voorkeur geven.

De groote strooien hoed, van het modehuis Charlotte Bouneville, van gelakt panama en met kantstroo versierd, is wel 'n uitgezocht model om te worden gedragen bij de wijde en lange zomerjaponnen, welke de mode aangeeft.

Paraplu's worden niet enkel meer beschouwd als een noodzakelijk kwaad, doch ze zijn ook mode-artikelen geworden. In Amerika houdt de elegante vrouw er voor haar paraplu's verschillende overtrekken op na, die los kunnen worden aangebracht en passend zijn bij haar verschillende toiletten.

PAULA DEROSE.

Elegant toilet van zwart en wit crêpe satin.

WASCH GERUST UW FRAAIE GEKLEURDE ZOMERTOILETTEN THUIS. ALLES WAT VEILIG IS IN WATER, IS VEILIG IN

LUX

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Uren lang in den trein !

Zijn gezelschap doodop - maar hij niet! Hij stapt het eerste uit - zorgt voor witkiel en taxi. Hij kauwde Wrigley's op reis!

Wrigley's Kauwgom verfrischt mond en verhemelte beter dan eenige andere versnapering. Nasmaak van eten, drinken en rooken verdwijnt, het gebit blijft schoon en de spijsver-

tering wordt bevorderd.

Wrigley's na elken maaltijd is een gezonde gewoonte. Doktoren en tandartsen bevestigen het.

Twee soorten: de P.K., een zuivere pepermuntsmak, - de Spearmint, een pittige kruizemuntsmak. Slechts 5 cent per pakje - tóch het allerfijnste wat bestaat.

N.V. LA PAZ Sigarenfabrieken, Hofleverancier 's Hertogenbosch

VOOR SLECHTS f 2.- EEN COMPLETE STAL VEE OF EEN GROOTE 14-DAAGSCHE VACANTIEREIS
voor 2 personen naar ZWITSERLAND en ITALIË of FRANKRIJK en PYRENEËN

De reizen worden georganiseerd door het Reisbureau LISSONE-LINDEMAN

DOOR EEN LOT TE NEMEN VAN DE GROOTE VACANTIE VERLOTING DE BILT (U.)

tot stichting en instandhouding van een R.K. Vereenigingsgebouw voor de mannelijke en vrouwelijke schoolvrije Jeugd. Goedgek. bij Min. Besl. d.d. 6 Mei 1930, 2e Afd. A. No. 814.

TREKKING ZONDER UITSTEL OP WOENSDAG 23 JULI 1930
ten overstaan van Notaris Baron Th. O. M. J. v. Wijnbergen.

15000 LOTEN - PRIJS PER LOT f 2.- - 600 PRIJZEN

- 1e Prijs: 10 beste koeien of luxe auto, ter waarde van pl.m. f 3000.-
- 2e Prijs: Een groote 14-daagsche vacantiereis voor 2 personen naar Zwitserland en Venetië in Italië of 4 beste koeien of zwaargewicht motorrijtuig - 1000.-
- 3e Prijs: Een groote 14-daagsche vacantiereis voor 2 personen naar Frankrijk en Spanje (Parijs, Pyreneeën enz.) of 2 beste koeien of salon-ameublement - 500.-
- 4e Prijs: Een 8-daagsche reis naar de Passiespelen te Oberammergau in Beieren of een beste koe of compleet Radio-toestel - 250.-
- 5e Prijs: Een 6-daagsche reis naar Zwitserland of een luxe trapnaaimachine „Simplex” - 125.-
- 6e Prijs: Een 4-daagsche reis langs den Rijn en Zevengenbergte of een Simplex Naaimachine ter waarde van pl.m. - 75.-

7e tot en met 15e prijs: 3-daagsche reis naar de Wereldtentoonstelling te Antwerpen of 1 Dames- of Heerenrijtuig. 16e tot en met 50e Prijs: Een vrijbiljet voor 8 dagen op alle lijnen van de Nederl. Spoorwegen of een gouden Heeren- of Dameshorloge. 51e tot en met 100e Prijs: Een vrijkaart voor vliegtocht boven Amsterdam en Rotterdam of boottocht door havens of een gouden vulpen. Verder 500 waardevolle prijzen, waaronder luxe en huishoudelijke voorwerpen. Direct na ontvangst van postwissel of storting op onze postrek. No. 93660, zenden wij U de loten franco thuis, en drie dagen na de trekking de Trekkingslijst. Men mag ook postzegels zenden.

1 Lot à f 2.- plus porto en trekkingslijst f 2.20. 2 Loten à f 2.- plus porto en trekkingslijst f 4.20.
3 Loten à f 2.- " " " f 6.10. 5 " à f 2.- " " " f 10.-
11 " à f 2.- " " " f 20.-. Loten verkrijgb. bij de bekende wederverkoopters

Het Loterij-Comité: W. LUCASSEN, Secretaris-Penningmeester, Kerklaan 39, Giro 93660
A. DE GROOT, Voorzitter J. B. STRAATHOF

P.S. WEDERVERKOOPTERS TEGEN 10 PCT. PROVISIE GEVRAAGD

Wederverkoopters van hovenstaande loten der **Groote Vacantie Verloting** te De Bilt kunnen zich in **DEN HAAG** wenden tot **Bureau N.A.P.O., Nieuwe Schoolstraat 3**

Kalk - en gezondheidsstoornissen bij Vrouwen

„De proefnemingen met Kalzan hebben mij zeer goed voldaan en mij duidelijk gemaakt, van hoe groote waarde Kalzan is voor het verbeteren van den lichamelijken toestand”.

schrijft Dr. A. B. te G.

Kalk is het voornaamste bestanddeel van alle lichaamscellen en kalkgebrek beïnvloedt dan ook dadelijk de goede werking van alle organen. Onregelmatigheden (en pijnen) in de vrouwelijke functie's zijn dan ook zeer dikwijls een gevolg van kalktekort in het lichaam.

Met KALZAN, het kalkvoedsel, zult gij de oorzaak der stoornissen in deze functie's opheffen en daardoor in korten tijd weer een krachtige, ongestoorde gezondheid genieten.

Slechts met KALZAN zult ge er zeker van kunnen zijn, dat de toegevoerde kalk - doordat zij verbonden is met natrium lactaat - ook werkelijk door het lichaam wordt opgenomen en behouden. Kalzan is een kalkvoedsel en geen geneesmiddel en kan derhalve nooit nadeelig werken.

Besluit nog heden KALZAN te gebruiken. Ge zult dan weldra een normale, krachtige gezondheid genieten.

KALZAN

Het Kalkvoedsel

In alle Apoth. en Drog. à fl. 1.25 en fl. 2.25.

Het Badcostuum verradt het figuur

Van den Winter ging het nog, maar nu het badseizoen begint, zal het badcostuum het figuur zonder erbarmen verraden!

Wordt slanker! Maak toch, dat U van die ergerlijke Kilogrammen afkomt, nu -- tijdig! Doe een Facil-kuur, die door duizenden wordt aanbevolen. Facil maakt U slank, geleidelijk zonder dieet, moeite of eenig risico.

Lees b.v. de volgende verklaring:

Junie 1928.

Wees zoo goed mij omgaand 1 huisje Facil-Pastilles te zenden.... Tevens bedank ik U hierbij voor het laatste huisje. Mijn gewicht is er met 2 1/2 K.G. door afgenomen. En het mooiste is, dat ik niet alleen in mijn gezicht magerder ben geworden, zooals dat bij een vermageringskuur gewoonlijk het geval is, maar, over het geheele lichaam ben ik slanker geworden. Nu wil ik nog eenige K.G. afnemen, om het normale gewicht te bereiken.

Met groote dankbaarheid teken ik.

Mejuffrouw A. P. Hammerdal.

Facil-Pastilles zijn verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per huis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referenties van personen, die door Facil slank zijn geworden, zijn aan iedere huis toegevoegd.

Adverteeren... is verkoopen

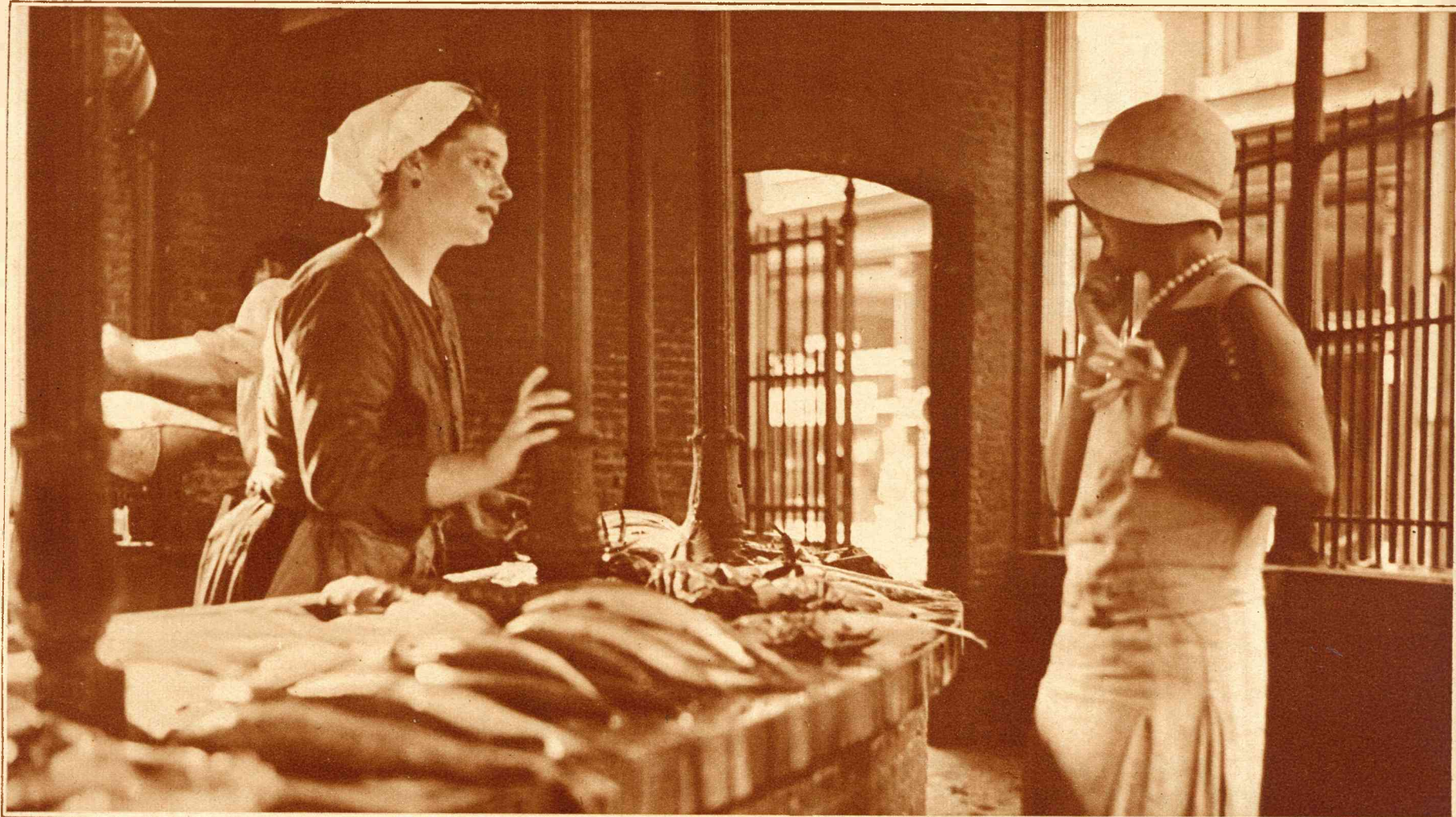
Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is 'n van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

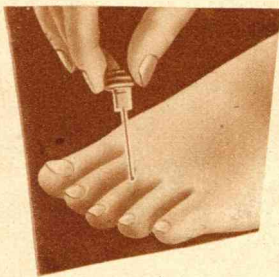

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21⁴⁰
2 persoons 26⁴⁰
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S BEDDENMAGAZIJNEN
DEN HAAG, Schoolstraat 31, Piet Heinstraat 106

AAN DE VISCHMARKT.

Lidkdoorns

na 3 seconden verdwenen

Hier is een geheel nieuwe manier om lidkdoorns of eksterooten te behandelen. Een druppel stilt de pijn onmiddellijk. Ge kunt weer nauwe schoenen dragen en wandelen of dansen zonder de minste last, onmiddellijk na de behandeling. Werkt plaatselijk verdoovend. Daarna verschrompelt de lidkdoorn en laat los. Ge kunt hem met Uw vingers verwijderen. Dit maakt het gevaarlijke sajden overbodig.

Heeft dezelfde goede uitwerking bij alle soorten lidkdoorns of eksterooten. Vraagt uitsluitend „GETS-IT“. Ge zult tevreden zijn!

GETS-IT

80

BREEKT MET DE OUDE SLEUR
VERWARMT MET

UW INTERIEUR

ABONNEERT U OP
'S-GRAVENHAGE
IN BEELD

**Paardenvleeschhouwerij
H. VRIJENHOEK**
Schedeldoekshaven 25
Telefoon 16569

Is en blijft het betrouw-
baarste adres voor uitslui-
tend lekwaliteitversch en
gerookt Paardenvleesch.

Specialiteit in
FIJNE ROOKSPIEREN

Thuisbezorging door
de geheele stad

Doofheid

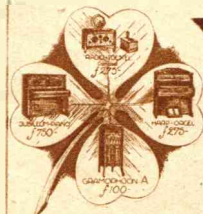
en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

KOPERDIEPDRUK

is voor annonces, verlucht
met foto's, HET procédé!

EEN SPREKEND BEWIJS

zijn de tienduizenden tevreden-
heidsbetuigingen van geleverde
**PIANO's, ORGELS,
GRAMOPHOONS en RADIO.**

Vraagt catalogus No. 94 en attestenalbum.

Wij verzekeren U dat ons Klaverblad van vier ook geluk
brengt in Uw huis. Ons Huurkoopstelsel effent den weg
tot gemakkelijken aankoop.

N.V. HEES & Co. - DELFT

Toonzalen DEN HAAG:
Prinsesstraat 36-38, Frederik Hendriklaan 295

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „'s-Gravenhage in Beeld" à $\frac{1.62^s}{\text{per drie maanden}}$ 1)
 $\frac{0.12^s}{\text{per week}}$

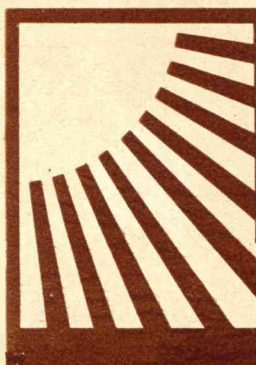
1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand Inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
Stationsweg 95, of per post toezenden in open enveloppe met post-
zegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Adm. van „'S-GRAVENHAGE IN BEELD"
STATIONSWEG 95

**Zonnebrand
Doorzitten
Stuklopen**

In dozen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten.